VII. évfolyam, 29. szám

1951. július 19

Ludas Matyi

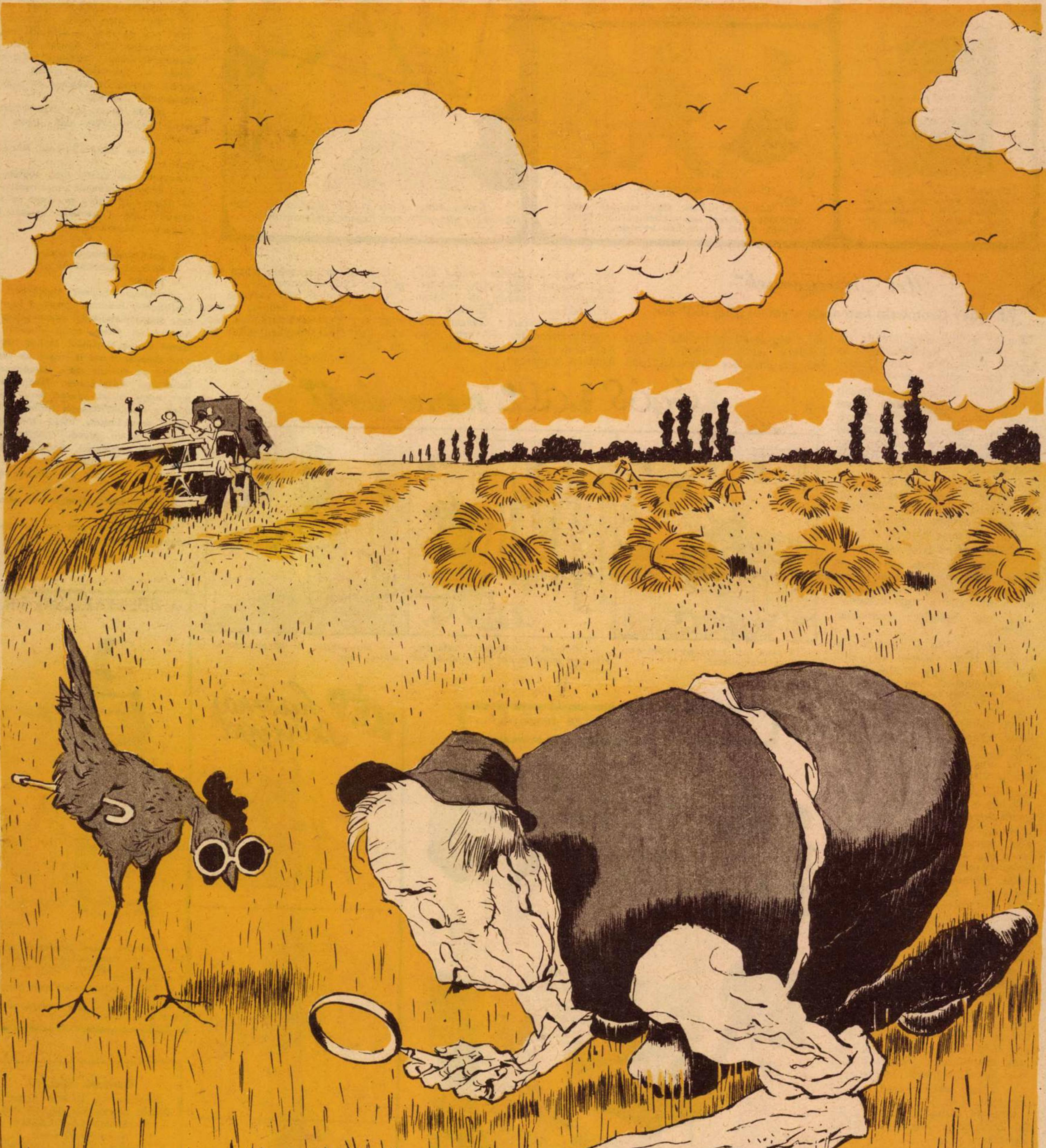

70 fillér

Szemveszteség nélkül arat a téeszcsé

Zsiros Zsiga: Hiába keresgélünk napestig, az az idő elmult, amikor itt a vak tyúk is talált szemet . . .

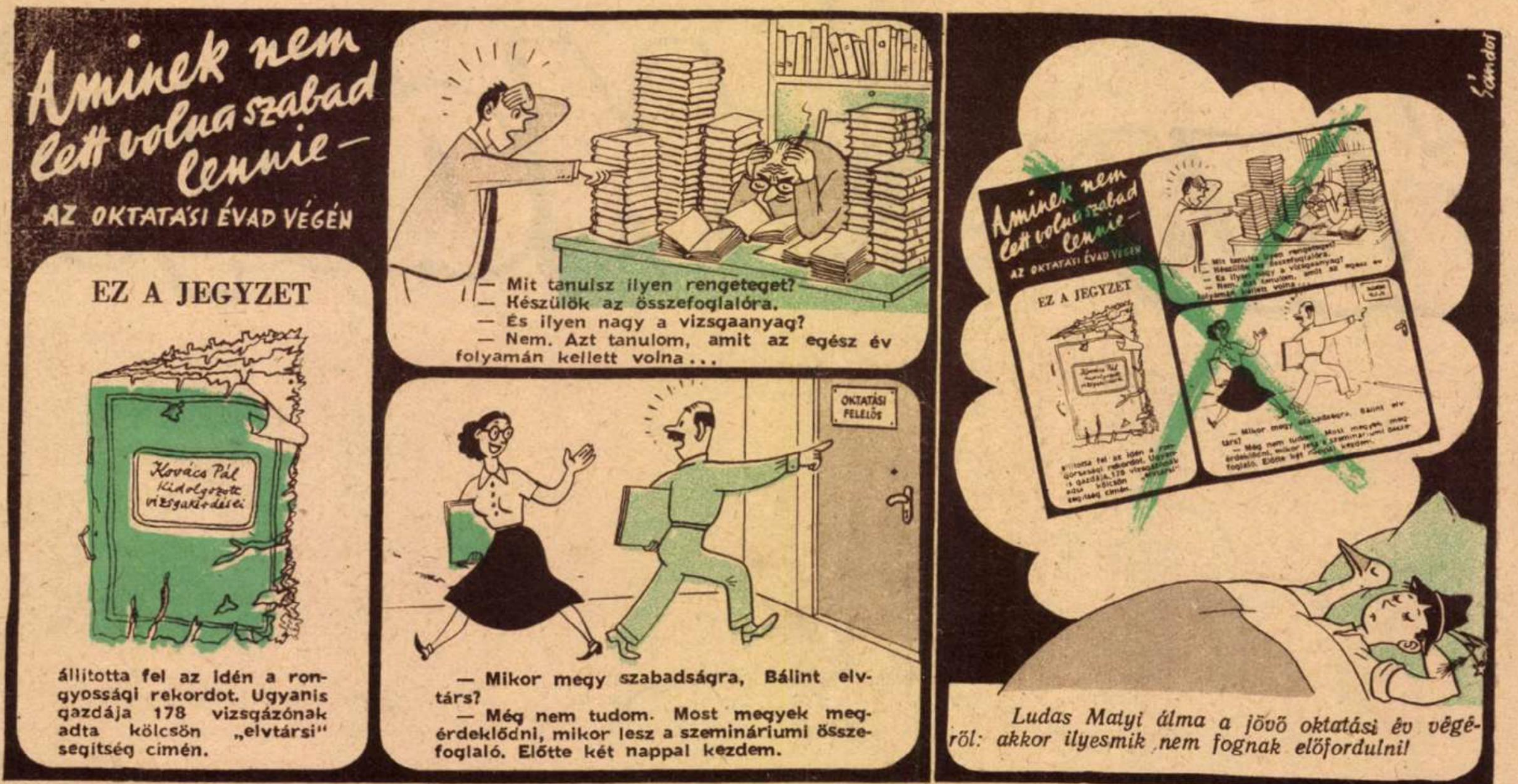
Aminek nem lett volna szabad lennie —
AZ OKTATÁSI ÉVAD VÉGÉN
Kovács Pál kidolgozott vizsgakérdései
OKTATÁSI FELELŐS
Sándor

EZ A JEGYZET

állította fel az idén a rongyossági rekordot. Ugyanis gazdája 178 vizsgázónak adta kölcsön „elvtársi" segítség címén.

— Mit tanulsz ilyen rengeteget?
— Készülök az összefoglalóra.
— És ilyen nagy a vizsgaanyag?
— Nem. Azt tanulom, amit az egész év folyamán kellett volna...

— Mikor megy szabadságra, Bálint elvtárs?
— Még nem tudom. Most megyek megérdeklődni, mikor lesz a szemináriumi összefoglaló. Előtte két nappal kezdem.

Ludas Matyi álma a jövő oktatási év végéről: akkor ilyesmik nem fognak előfordulni!

Londoni interju

Asbóth József, világhírű teniszbajnokunk ezidén is jól szerepelt a wimbledoni versenyen. Amikor Londonba érkezett, szállodai szobájában felkereste egy angol újságíró.

— Hogy érzi magát, mióta elhagyta a vasfüggönyt? — hangzott első kérdése.

— Én nem hagytam el semmiféle vasfüggönyt. Adjon fel értelmes kérdéseket, vagy hagyjon békén.

— Összeszedte már magát az otthoni koplalás után?

Asbóth éppen gyulai kolbászt evett. Az angol mohón nézte. Bajnokunk letört egy darabot, az újságíró megette és újra kért. Azután ivott a barackpálinkából, amelyet Asbóth valakinek ajándékba hozott Londonba. Prüszkölni kezdett és papírzsebkendőt vett elő.

— Tessék talán egy vászonzsebkendő, — nyujtotta oda Jóska a magáét.

— És izé, ittmarad majd Angliában?

Asbóth nem találta meg rögtön a kellő erélyes szavakat angol nyelven, de azután az ajtóra mutatott és az újságíró ezt a kemény választ is megértve, kisomfordált.

*

A szerkesztő megkérdezte:

— Kész az Asbóth-interjú?

— Tessék!

„A magyar bajnok elsősorban a vasfüggöny mögötti koplalást igyekszik diétás életmóddal egyensúlyozni. Amikor én ettem, majd kiugrott a szeme a vágyakozástól. Mohón nézte papírzsebkendőmet is, mert ők még mindig az elavult antik vászonzsebkendőkkel küszködnek. Megkérdeztem, hogy miért marad Angliában, mire a meghatottságtól előbb válaszolni sem tudott, majd megkért, hogy hagyjam egyedül boldogságával, azzal a tudattal, hogy a ködös Albionban maradhat."

— Maga egy szót sem beszélt vele teniszről?

A sportújságíró csodálkozva nézett szerkesztőjére:

— Teniszről beszélni egy teniszbajnokkal? Nem is gondoltam erre...

(sti)

Úri „újszegények"

Zbigniev Grotowski karcolata a varsói „Szpilki"-ből

Aurélia grófnő meglátogatta távoli rokonait, Nakielskiékat, az egykori földesurakat, akik London egyik külvárosában laknak.

— Milyen idők! — sóhajtozott a grófnő — a garden party, melyet az állástalan emigránsok felsegélyezésére rendeztünk, ráfizetéssel végződött. Most azt követelik, hogy az állástalan menekültek fizessék meg az 500 font deficitet.

— Rossz idők járnak reánk, kedves rokon! — felelte Nakielski úr. — Igaz viszont, hogy leányunk nemsokára férjhez megy. A fiatal Schönburg akarja elnyerni a kezét.

Aurélia grófnő felsóhajtott.

— Fidonc! Micsoda meszalliansz! Hiszen a Schönburgok nem tartoznak a mi köreinkhez. Valami vegyszergyáros familia, vagy micsoda...

Az öreg Nakielski szomorúan bólintott.

— Ez igaz, de a fiatal Schönburgnak remek állásra van kilátása, boy lesz egy lokálban.

A beszélgetést megszakította a fiatal Nakielski belépése.

— Atyám! — kiáltotta — valamelyik barátom kölcsön adott egy hazai ujságot. Mi mindent össze nem írnak a mi birtokunkról...

Az öreg Nakielski kitépte kezéből az újságot és olvasni kezdett:

„Naklowo, ez a régi, elhanyagolt birtok öt esztendő alatt mintagazdasággá vált. A talajjavító munkák következtében a holdankénti termelés növekedett. Elkezdték a rizs és cikória termelést. Az egész állami gazdaságot villamosították, mintaszerű disznóólat és tehénistállót építettek. A birtokon most halgazdaságot létesítettek és tervbe vették egy kacsafarm és egy ezüstrókatenyészet építését. A gazdaság a legmodernebb gépekkel rendelkezik."

— Na majd adok én azoknak a parasztoknak! Igy tönkre tenni a birtokot — fenyegetőzött Nakielski.

— De hiszen ezek megtízszerezték a birtokunk értékét! — kiáltott fel a fiú. — A háború előtt alig tudtunk megélni abból a rosszul megmunkált, vacak földből. Most igazi mágnások lettünk...

— Fiam, neked igazad van! — jelentette ki az öreg Nakielski.

Egy óra mulva megjelent a fiatal Schönburg. Nakielski hűvösen fogadta.

— Kérem szépen, Belcia, a leányom és én arra az álláspontra jutottunk, hogy ön számunkra nem megfelelő parti. Birtokunkat modernizáltuk és értéke meghúszszorozódott. Ma már nem az a régi, szegény és elmaradott Naklowo. Beláthatja, hogy az a kis vegyészeti gyáracska abban a nyomorult Sucha Wolaban, melyből a háború előtt csak éppen tengődni lehetett...

A fiatal Schönburg félbeszakította.

— Ugylátszik, ön nem olvas újságot. Kérem figyeljen csak ide. „Schucha Wolában az egykori kicsiny vegyészeti gyáracska helyén hatalmas kémiai kombinát létesült, melynek termelése háromszorosan meghaladja az összes eddig dolgozó lengyel vegyigyárak össztermelését." Ezt nevezi ön „kicsiny gyáracskának"?... Fütyülök az önök Naklowojára. Gyáram műtrágyagyártermelésével száz ilyen Naklowot is termékennyé tehetek... Ajánlom magamat!...

Jó hangosan becsapta maga mögött az ajtót és elment.

Aurélia grófnő fejét csóválta.

— Azt hiszem, kedves rokon, hogy egy kissé elhamarkodva döntött. Egy éjjeli lokálban sokat keres a boy...

(Fordította: K. Sz. Gy.)

Lógós Lali nem érti

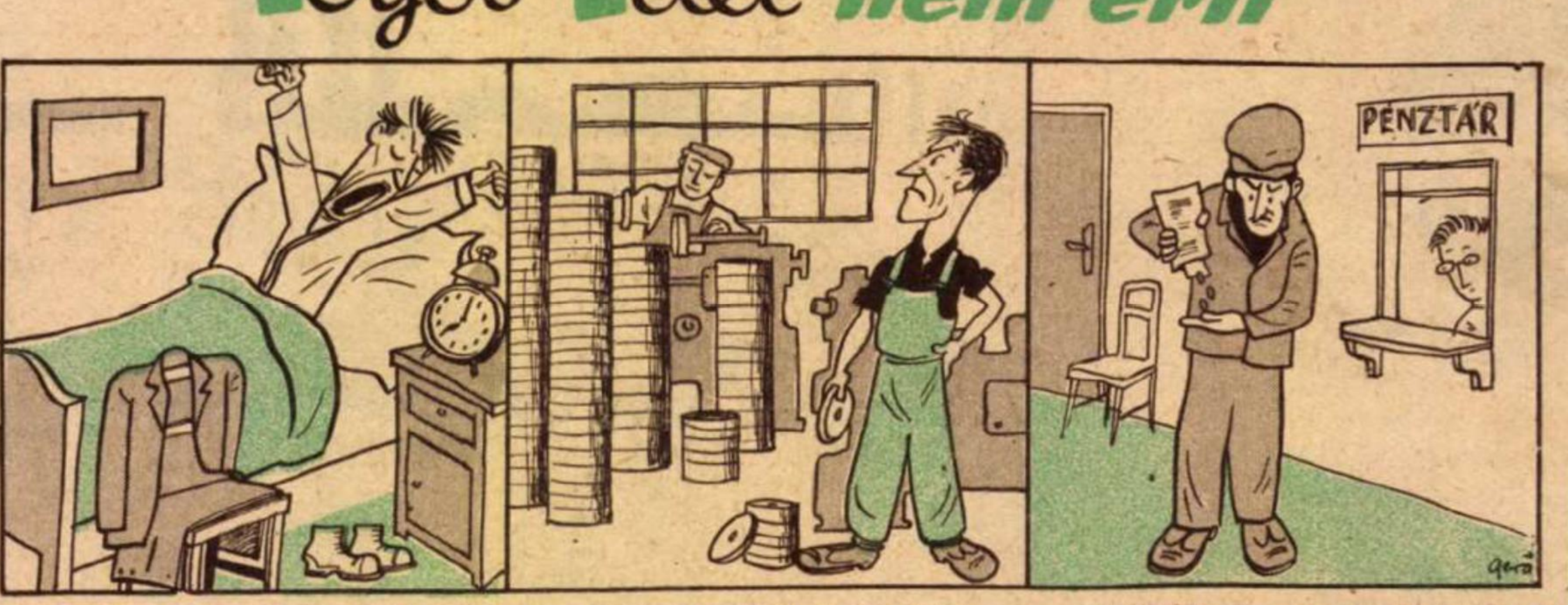

— A fene érti, hogy én miért nem leszek sztahánovista?

— Könnyű a Kovácsnak sztahanovistának lenni, mikor ilyen sokat termel.

— Úgylátszik, a bérelszámoló is pikkel rám!

„A vas és acél országa leszünk"

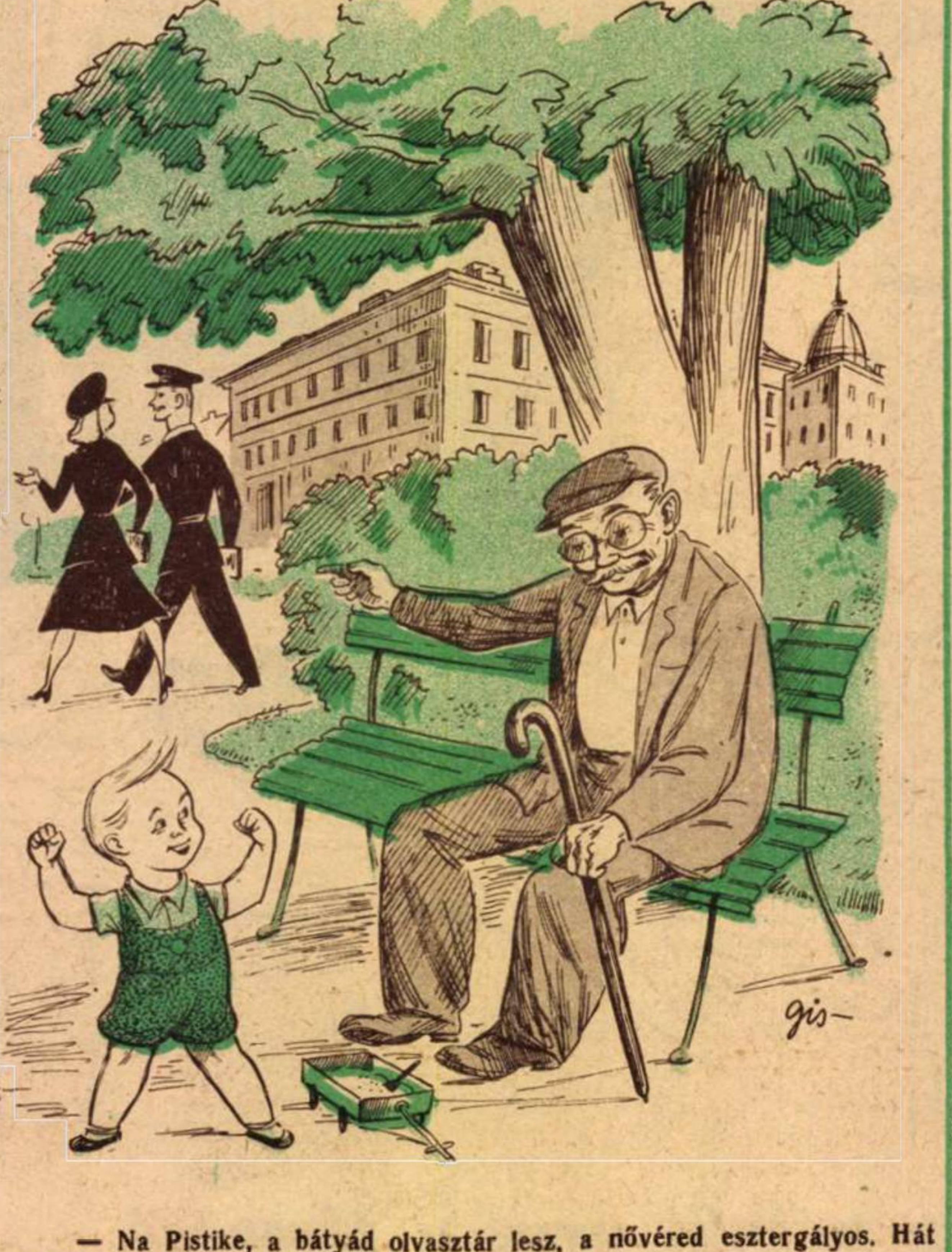

— Na Pistike, a bátyád olvasztár lesz, a nővéred esztergályos. Hát te mi leszel?

— Én már most is vasgyúró vagyok, nagypapa.

KÉP hasznos szöveggel

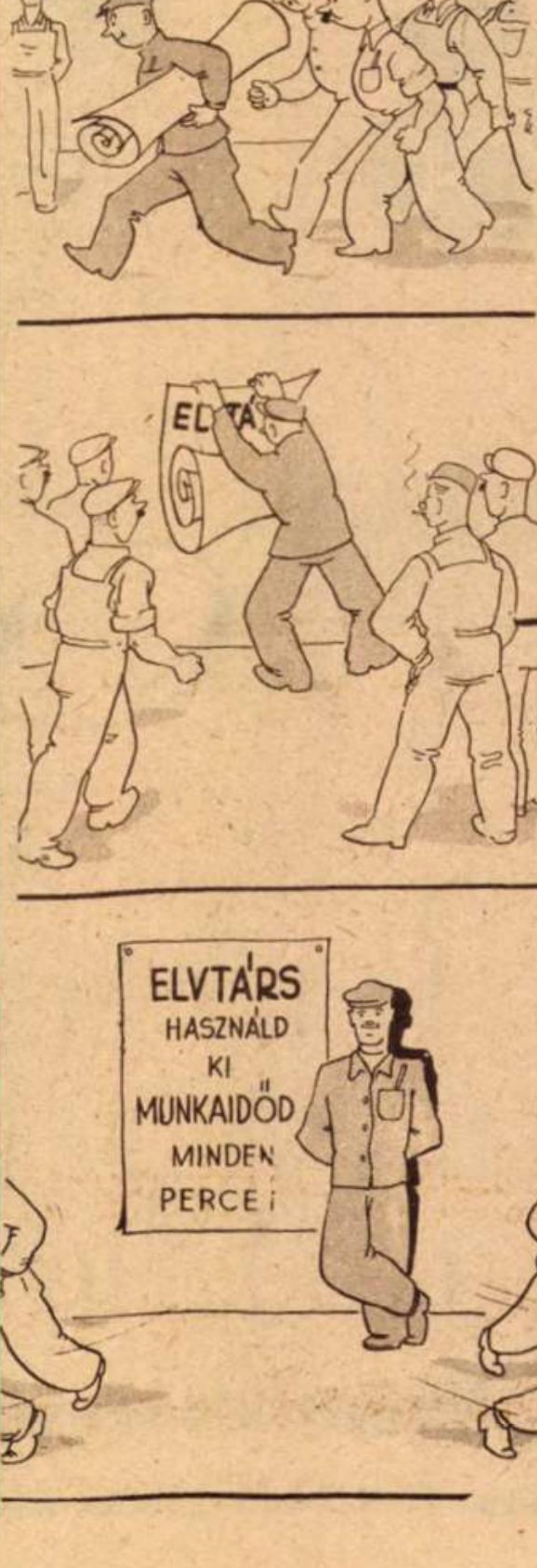
ELVTÁ
ELVTÁRS HASZNÁLD KI MUNKAIDŐD MINDEN PERCE!

A BOSNYÁK-TÉRI ÓRA

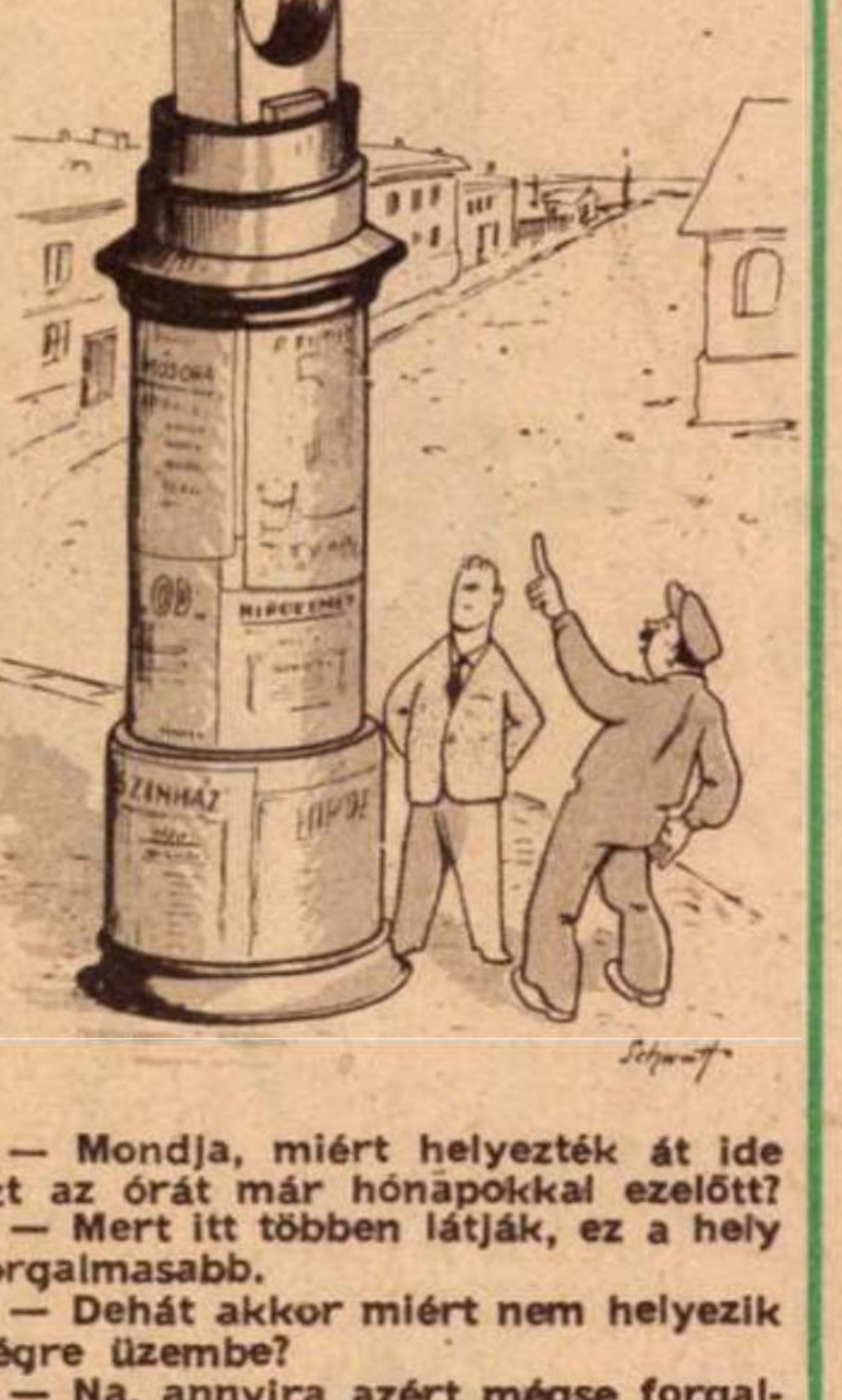

— Mondja, miért helyezték át ide ezt az órát már hónapokkal ezelőtt?
— Mert itt többen látják, ez a hely forgalmasabb.
— Dehát akkor miért nem helyezik végre üzembe?
— Na, annyira azért mégse forgalmas ez a hely.

Ludas Matyi
Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: V., Alkotmány-u. 3
Telefon: 127-750, 128-031
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály: V., Bajcsy-Zsilinszky-út 34. Telefon: 125-340
Csekkszámlaszám: 61.080
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hirlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat:
V., Roosevelt-tér 5—6

Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Gádor Béla:

Tájékozódom

Tárgyilagos ember vagyok, objektív lény, aki mindig lassan járok, hogy tovább érjek s ha például egy érem kerül a kezembe, szinte automatikusan megnézem a másik oldalát is. Igy történt, hogy a Grősz-pörrel kapcsolatban sem elégedtem meg azzal, amit Grősz és társai mondtak saját magukról, hanem megnéztem az érem másik oldalát és elolvastam a nyugati sajtó kommentárjait is. Mert ugyebár, mit lehet tudni. Az ember gyarló és ha a vádlottak padjára kerül, elkezd hencegni, hogy így összeesküdött, meg úgy hazát árult, holott az egészből egy szó sem igaz, csak érdekessé akarja tenni magát, mert ilyen a természete.

Nos, mondom, nem hittem saját fülemnek és szememnek, elolvastam a nyugati sajtót és onnan tájékozódtam. A közlemények eleinte zavarosaknak és ellentmondóknak tüntek, de később, némi fejtörés árán mégis sikerült összeegyeztetnem mindazt, amit Rómától Washingtonig, Zürichtől Buenos Airesig erről a dologról írtak. Végül a következő egységes és figyelemreméltó kép alakult ki előttem:

Grősz József, ez a tiszteletreméltó 63 éves főpap, aki a tárgyalás előtti napokban ünnepelte 53-ik születésnapját, a vallatások során úgy megtört, hogy senkisem mondta volna 70 évesnél kevesebbnek, holott köztudomás szerint sem több, mint 44 éves. De nem is csoda, hiszen Grősz érsek már hónapok óta ül börtönben, holott letartóztatása óta hetek sem teltek el s így senkisem tarthatja különösnek, ha a súlyos évek alatt úgyszólván napokat öregedett. A nemes nagyúr, aki a kínzások következtében egészen megrokkant, messze kimagaslott a fegyőrök közül délcegen töpörödött alakjával. A sajtó képviselőire nagy hatást tett, amikor ez a minden emberi méltóságot megcsúfoló módon meggyötört vádlott nyugodt és érces hangon dadogta a biróság szemébe az igazságot, amelyet előző nap a szájába rágtak.

A jómegjelenésű, egyeneshátú élő halott, aki még alig mult el 57 éves, a börtönben teljesen megkopaszodott s kísérteties sápadtságát csak arcának piros-pozsgás volta enyhitette némikép. De ilyenek a többi vádlottak is. Csupa tortúrától megviselt, jóhúsban lévő férfi, bágyadt, élénken csillogó szemekkel s a hosszú fogság, amely megtörte őket, bizony egy percre sem tudta őket megtörni. Mert mi a bűnük ezeknek az embereknek? Összeesküdtek, csaltak, loptak, hazát árultak? Kétségtelenül igen. Nem kétséges, hogy nem. Grősz érsek ártatlan, amint azt a vallomások során harcias egykedvűséggel maga is letagadta. A büszke főpap, akit országszerte méltán tekintenek Tomori Pál, Prohászka Ottokár és Mangold Béla Kolos utódának, férfiasan magára vállalta a bűnöket, amelyeket elkövetett. Feltűnést keltő vallomása két óra hosszat tartott és egyáltalában nem hangzott el. Ugyanis a tárgyalás közönségének minden egyes tagja előzőleg egy ördögi szert, az úgynevezett Kalmopirint kényszerült bevenni, ami csak úgy volt lehetséges, hogy előzőleg mindenkit egy másik ördögi vegyszerrel preparáltak, nehogy észrevegye, amikor a Kalmopirint beadják neki. Ennek az ördögi szernek az a tulajdonsága, hogy aki beveszi, éppen az ellenkezőjét érti annak, amit hall. Persze, pokolian raffinált módon a vádlottak is kaptak ebből a szerből, miáltal ellenkezőjét mondták annak, amit gondoltak, tehát tagadtak s a közönség, aki ellenkezőjét értette annak, amit hallott, ezt vallomásnak fogta fel. Ilyen pokoli, ördögi, infernális és diabólikus trükkökkel sikerült elérni, hogy a közönség készpénznek vette Grősz József, illetve Balázs Samu vallomását. Ugyanis mondanunk sem kell, hogy a vádlott helyett Balázs Samu, a Nemzeti Színház színésze ült a vádlottak padján, akit színházi elfoglaltsága alatt egy viaszbábú helyettesített, amelynek belsejében ördögi módon elhelyezett beszélő-szerkezet tökéletesen tudta utánozni a színész hangját.

PÁNIK A WALL STREETEN

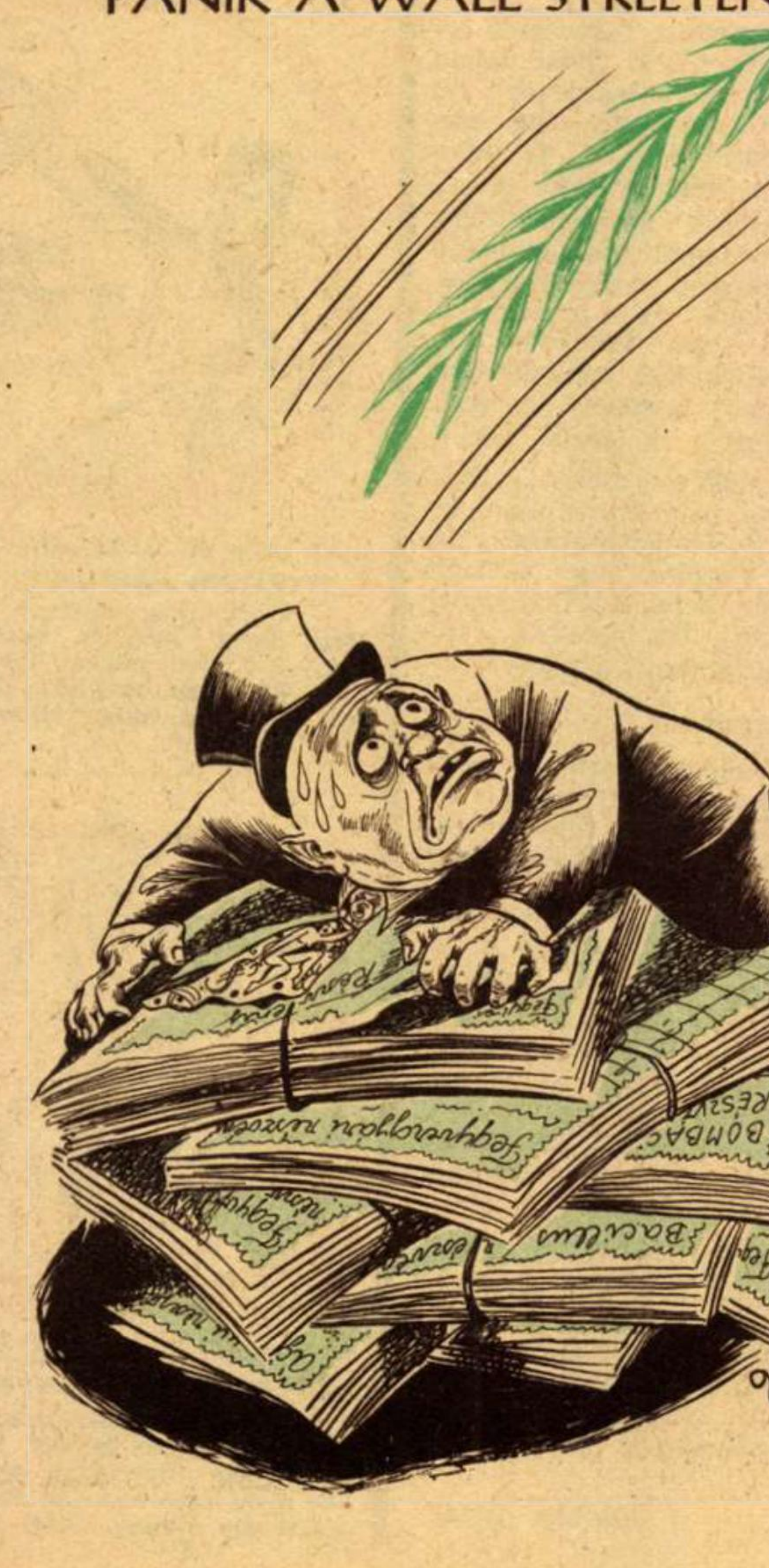

A Wall Street lakájai

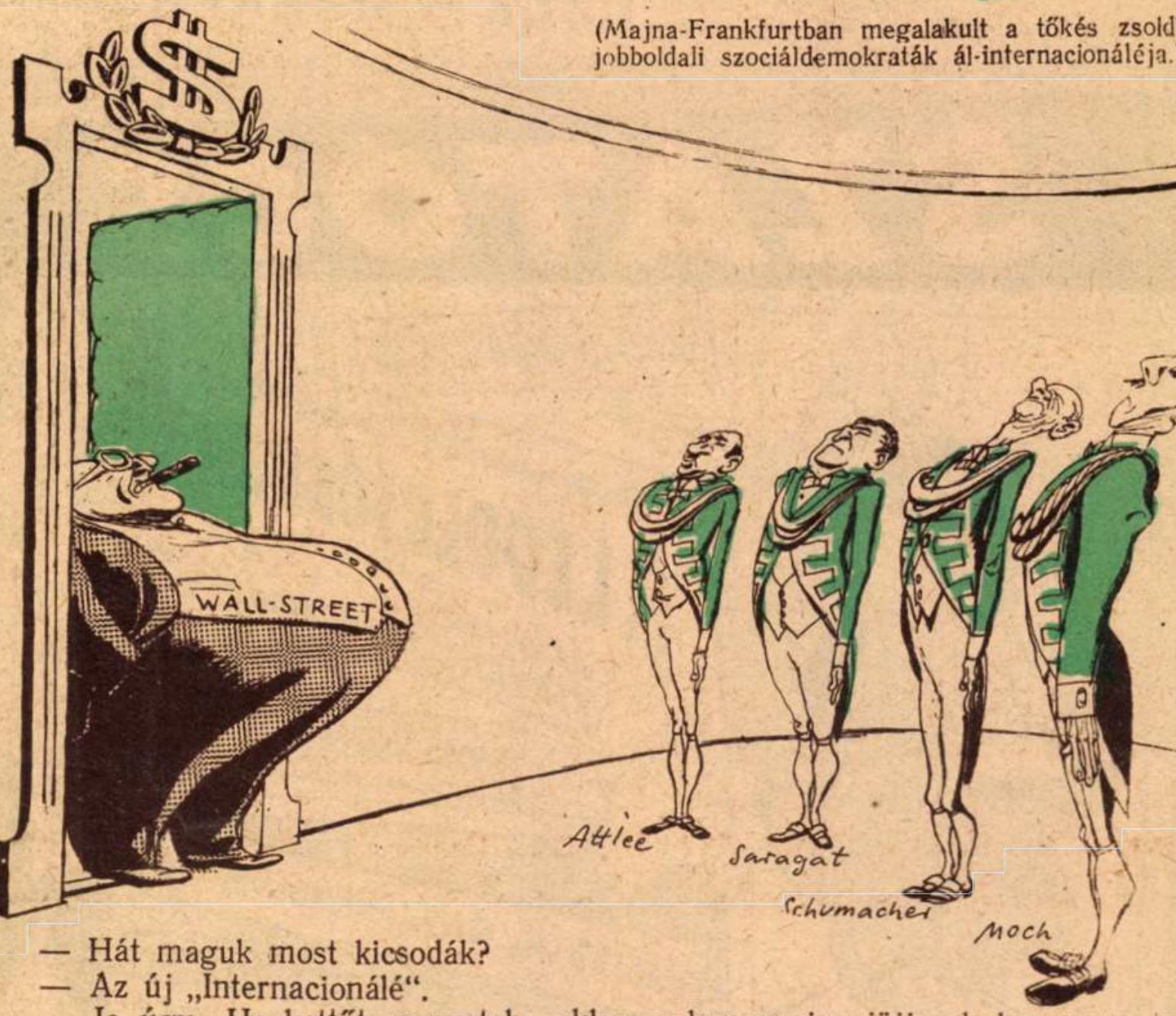
(Majna-Frankfurtban megalakult a tőkés zsoldban álló jobboldali szociáldemokraták ál-internacionáléja.)

— Hát maguk most kicsodák?
— Az új „Internacionálé“.
— Ja úgy. Ha kettőt csengetek, akkor valamennyien jöjjenek be, mert utasításokat fogok adni.

Célzás a tarlóhántásra

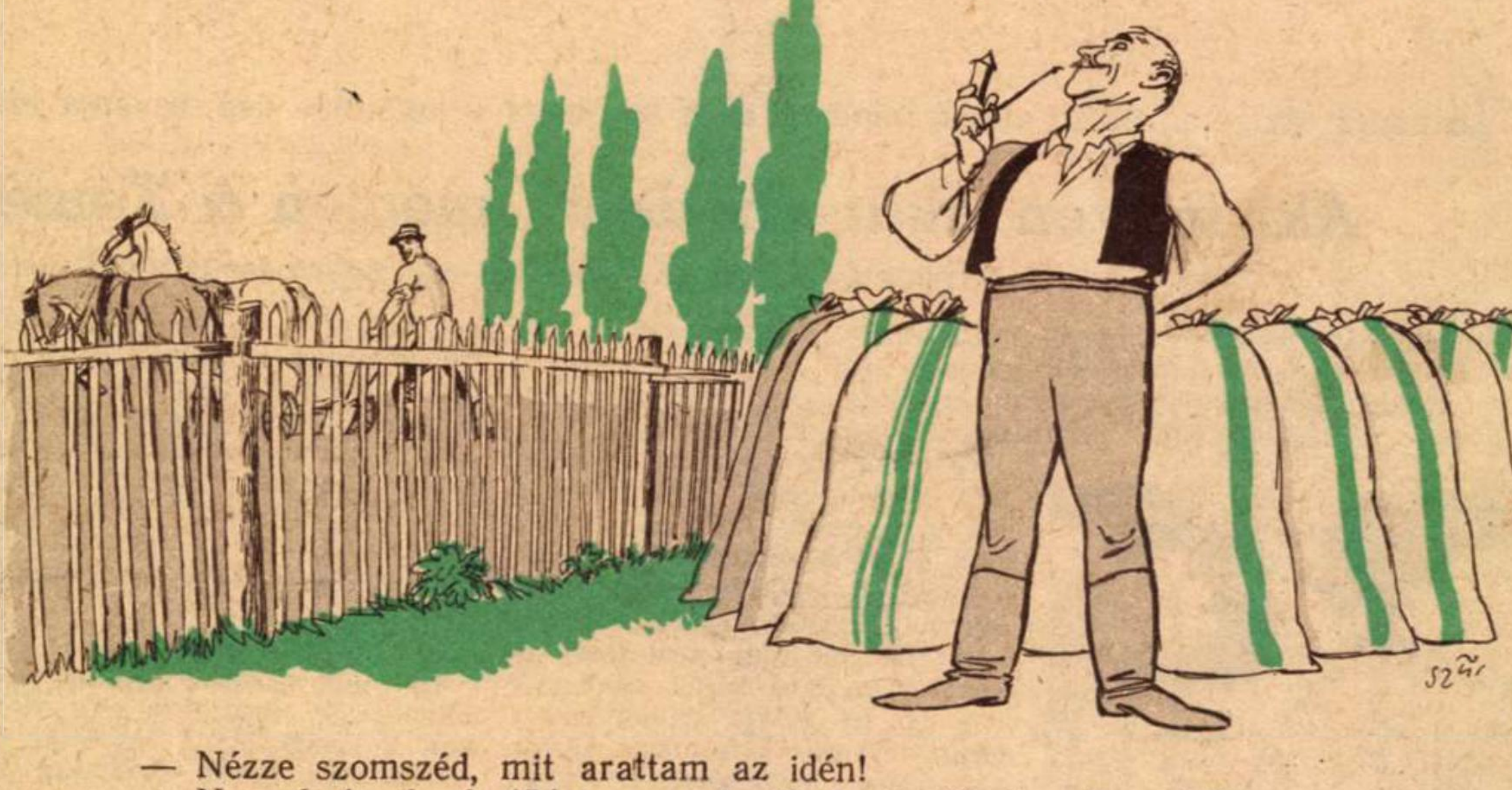
— Nézze szomszéd, mit arattam az idén!
— Nem érek rá nézelődni, mert én jövőre is jól akarok aratni!

Séta a téma-séma körül

A fiatal író, aki soha nem vette igénybe mások jó tanácsait, elhatározta, hogy segít a könnyű műfajban mutatkozó darabhiányon és megírja az első igazán jó, mai életet ábrázoló új magyar egyfelvonásos darabot. Miután a „Lélekvándorlás Tahiti szigetén“ című remekművét visszaadták azzal, hogy nem időszerű, nekiült az új nagyszerű, vonalas, sikeres darab megalkotásának.

Egy óra alatt áttanulmányozta Sztaniszlavszkijt, a realista darabírás és színjátszás irodalmát és már meg is alkotta hőseit. A női főszereplő csinos, fiatal lány, munkáskáder, kultúrfelelős és DISZ vezetőségi tag, a férfi-hős sztahanovista esztergályos. A mű címét kalligrafikus betűkkel rótta fel az ív tetejére „Szeretve mind az esztergapadig“. Ravasz trükköt is alkalmazott a darabjában. A lányt Gálos Eszternek nevezte el és itt ügyes fogással élt: a lány Gálos Eszter, a fiú — esztergálos... — Ezen a szójátékon fog megpukkadni a közönség — vélte.

Ami biztos, biztos — gondolta és nekiült második darabjának megalkotásához. Az újító, a darab hőse, feltalált egy újfajta srófot, amit ki akart próbálni valami nagy gyárban. Zenés darabnak szánta ezt, a hős már úgy jön be a színre dalos belépővel, keresi az üzemet, ahova be lehet szerelni az új találmányt. Ezt énekli: „Hol van az a gyár, hol a srófom szerelem?“ „Bevitte“ a darabba a falu problémáit is. Szerepel a mesterműben egy traktorista lány, aki kulák volt, jó útra tért, beleszeretett az újítóba, noha őt egy méhész szereti. A méhész merőben új figuráját azért vette be darabjába, mert méhészetünk igen jelentős szerepet kapott mezőgazdaságunkban és ennek ellenére elhanyagolták az írók. Ezt pótolja nála az a párbeszéd, amelyben Terka, a hősnő búcsúzik a méhésztől, azzal, hogy Pestre utazik.

Pista: Szóval itthagysz engem, Terka? Nem törődsz azzal, hogy nálam te vagy a súlypont, te vagy a központi kérdés?!

Terka: Hiába agitálsz, úgy érzem, hogy a mi szerelmünket még nem tudatosítottad.

Pista: De már kiértékeltem! Terkám, te nem ismered a méheket. Virágról-virágra járnak, gyüjtik a mézet — én is virágról-virágra jártam eddig, de most már csak egy virágszál van az életemben és ez te vagy, gyöngyvirágom!

A fiatal író néhány nap mulva dühöngve vette tudomásul, hogy mindkét darabját használhatatlannak minősítették a lektorok. Dühe azonban nem soká tartott, mert kitűnő ötlete támadt:

— Hopp! — kiáltott ragyogó arccal — ez egy jó téma. Megírom, hogyan bánnak el tudatlan lektorok egy ilyen zseniális fiatal íróval.

Jelenleg ezen a darabján dolgozik.

Tardos Péter

Falusi párttagok, DÉFOSZ-szervezetek!

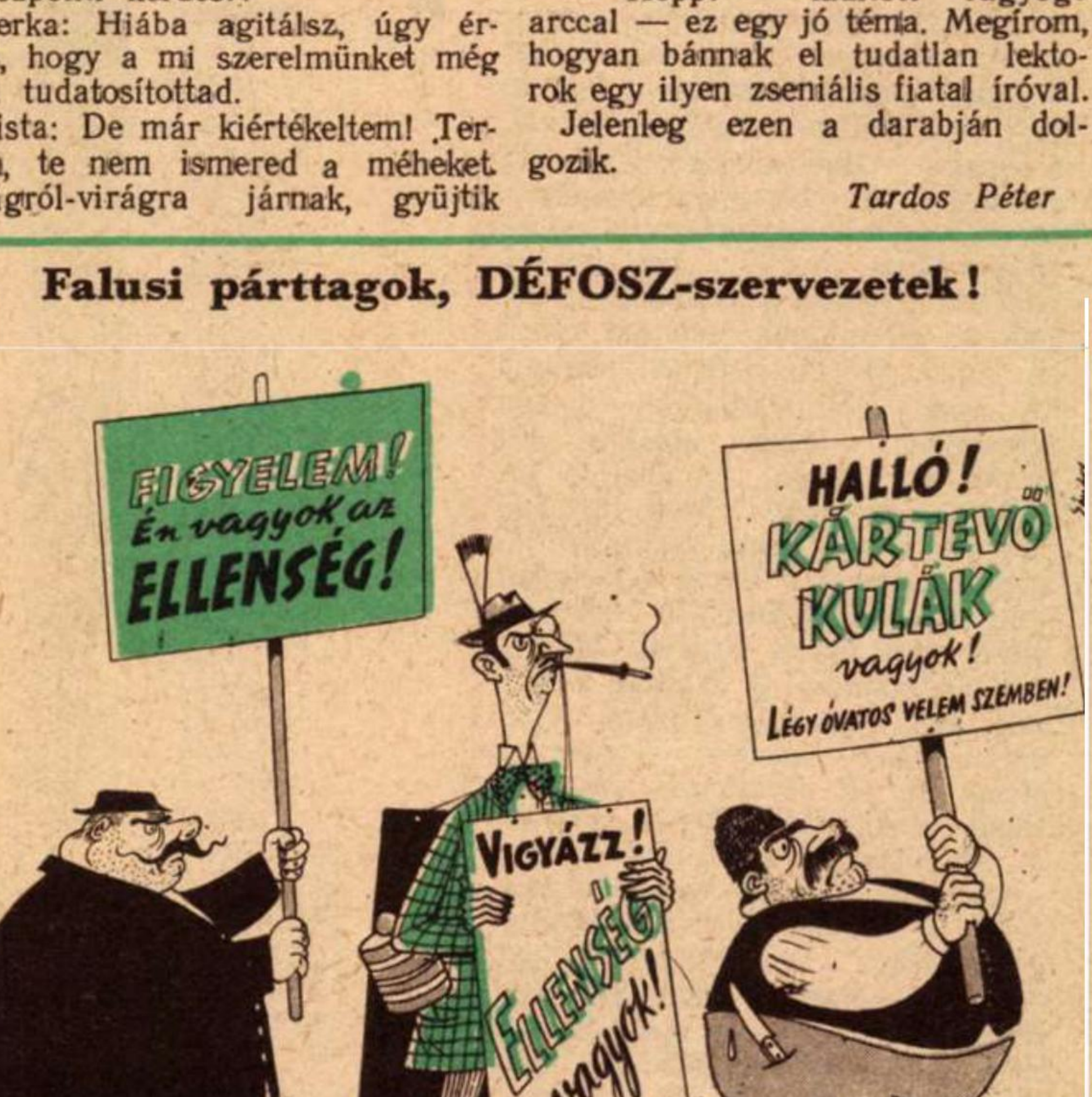
FIGYELEM! Én vagyok az ELLENSÉG!
VIGYÁZZ! ELLENSÉG vagyok!
HALLÓ! KÁRTEVŐ KULÁK vagyok! LÉGY ÓVATOS VELEM SZEMBEN!

Ez nem így van! Az ellenséget éberséggel le kell leplezni!

ÜZLETEMBEREK

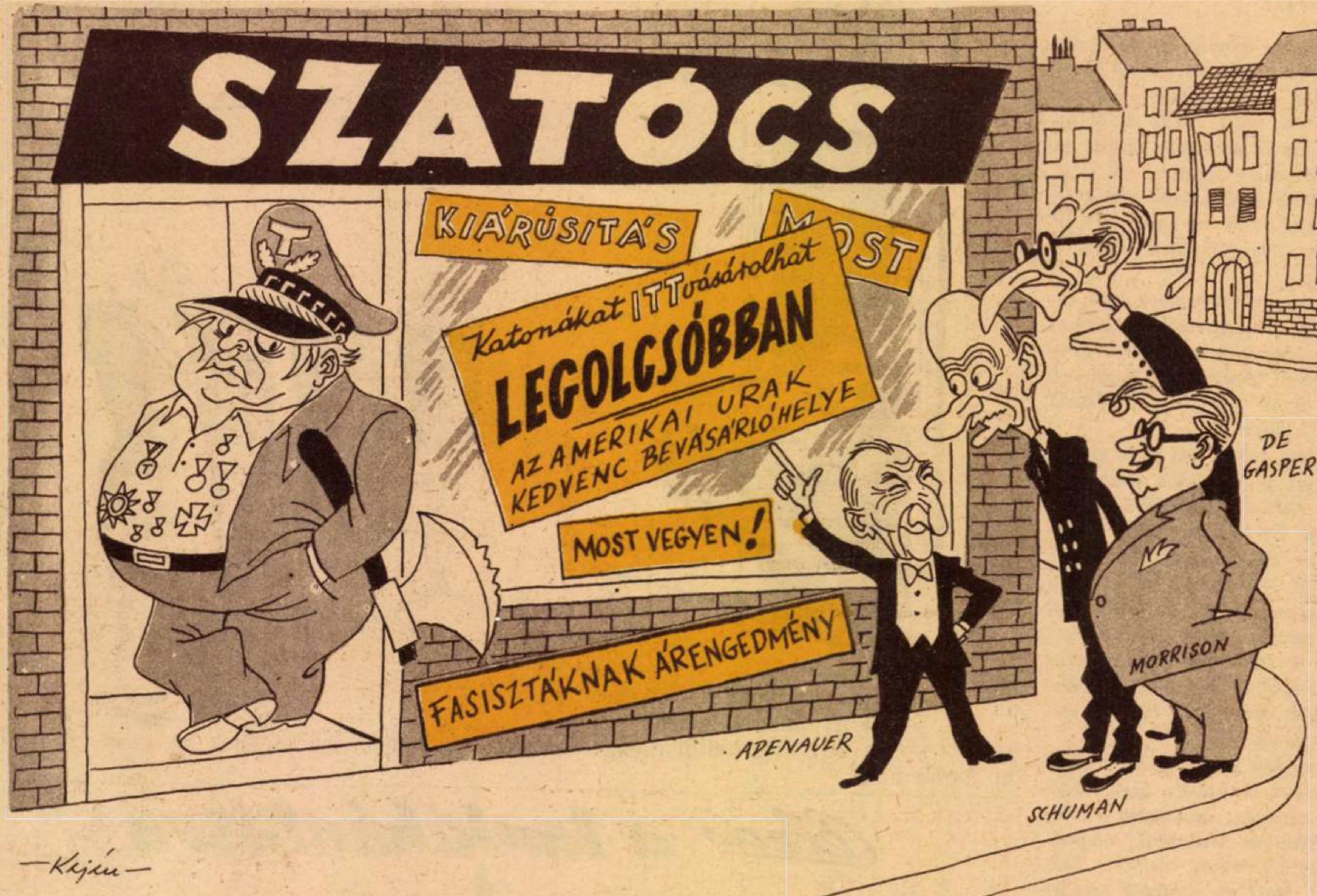

Adenauer: Azért ad olyan olcsón mindent, mert fél, hogy a jugoszláv nép bevonja az iparengedélyét.

Aki ingyen akar ebédelni, menjen a Kéményseprőbe!

(Nemfizetett reklám és tudósítás egy egyre tartó mérkőzésről)

Valóban nem fizettek e hírverésért, viszont én se fizettem az ebédért, amelyet a Kéményseprő vendéglőben elfogyasztottam. Nem világos? Mindjárt elmagyarázom.

Mult hó 20-án, vasárnap, életemben először beültem a fentnevezett vendéglő kerthelyiségébe és igen szerényen ettem egy szalontüdőt gombóccal, majd ittam egy kisfröccsöt és egy szimpla feketét. Minden jó volt, semmi hiba. A bonyodalom akkor kezdődött, amikor fizetni akartam. Mivel két órakor sürgős, halaszthatatlan dolgom volt, félkettőkor hangos szóval, férfiasan kijelentettem: fizetni szándékozom. Ugyanezt megismételtem egyre hangosabban és egyre férfiasabban további tíz percig. Szóltam a bájos kenyeresnek, szóltam az éthordónak, szóltam fűnek és fának, (kerthelyiségben voltam) de csak általánosságban mozgó ígéreteket, viszont egyetlen szál fizetőt se kaptam. Az éthordó közölte velem, hogy a fizető biztosan jön majd. A kenyérosztogató kijelentette, hogy a fizető a konyhán van, mások elmondták, hogy az illető most éppen számol valahol. A többi asztalnál is akadtak vendégek, akik vakmerően fizetni akartak, a pénz otthevert — nem az utcán, de az asztalon — és nem akadt senki, aki felvegye. Közben az idő eljárt és én ezt az eljárást — mármint az időét és a fizetőpincérét — nehezményezve, háromnegyedkettőkor kijelentettem, hogy most már fizetés nélkül távozom. Soha életemben még nem blicceltem (gyönyörű magyar szó) még villamoson sem, de a jó vendég holtig tanul! Miután ezt a nemfizetési szándékomat fennhangon és megint csak férfiasan közöltem a vendéglő közvéleményével, amely mérkőzésemet a láthatatlan fizetővel, (egyelőre 1:0 az ő javára) derűsen bosszankodó érdeklődéssel figyelte, megindultam a kijárat felé.

De mint makacs ember, még mindig nem adtam fel a harcot. A kijáratnál állt néhány éttermi dolgozó s én közöltem velük, hogy sürgős dolgom van, fizetni szeretnék, könyörüljenek rajtam, fogadják el a pénzt, 75%-os hadirokkant és többgyermekes családapa vagyok! (E legutolsó állítás valótlan volt, egyetlen gyermekem sincsen! De mit meg nem tesz egy szorult helyzetbe került szerencsétlen, aki fel akarja kelteni embertársai részvétét?) A pincér kartársak meleg együttérzéssel ugyan, de szilárdan kijelentették, hogy nem segíthetnek rajtam. Egyik biztatta a másikat, fogadja el a pénzt, de végül megegyeztek abban, hogy csak a fizető jogosult! „És hol a fizető?" „Valahol, talán a konyhában!" Erre megmondtam, hogy a Szabolcs-utca felé megyek, jöjjenek utánam, hajlandó vagyok utcán át is fizetni! (2:0)

Nem jöttek utánam! (3:0)

De mint makacs ember, még mindig stb., lásd fent, este felhívtam a vendéglőt. A helyettes üzletvezetővel, Jakab elvtárssal, közöltem az esetet, nevemet, címemet, telefonszámomat és kértem:, küldjenek a pénzért, vagy telefonáljanak, mikor fizethetek. Jakab elvtárs megnyugtatott, hogy szól érdekemben a fizetőnek. Nyolc napon át minden telefoncsörgésre reménykedve csörgettem meg zsebemben a forintokat — de soha, soha nem a Kéményseprő jelentkezett. Lektorok közölték velem, hogy a novellámat visszautasították, dramaturgok szólítottak fel, hogy dolgozzam át a színdarabomat, szóval csupa hétköznapi, sematikus beszélgetést bonyolítottam le, de a nagy esemény, a fizető hősi jelentkezése elmaradt! (4:0)

De mint makacs ember... (lásd fent!) néhány nap mulva újból telefonáltam a Kéményseprőnek. Jakab elvtárs közölte, hogy a fizető néhány napig beteg volt, különben is sok a dolga. De biztatott, biztosan jelentkezik majd a pénzért.

Ebben maradtunk.

Múlnak a napok, a hetek, a fizető nem jelentkezik. (5:0) és — bár optimista vagyok és derűsen pillantok a világba — már alig merek remélni. Attól félek, hogy elmúlik a nyár, az ősz, eljön a zord idő és én itt ülök majd télvíz idején, behavazva egy kifizetetlen ebéddel! Sőt talán tíz évvel halálom után peresítik az összeget, hogy kamatostul behajtsák majd az unokáimon! (Micsoda megrögzött hazudozó! Hiszen az előbb bevallottad, hogy gyermeked sincs! Most már az unokáknál tartasz?)

Esedezem, ne tegyék ezt velem, engedjék meg, hogy kifizessem az ebédemet! De, a magam ügyén kívül, a közösségre tekintve, fordítsuk a humorról komolyra a szót: nem volna helyes, ha az egész fizetőpincér-rendszert megreformálnák?

Nádass József.

A francia madáretető

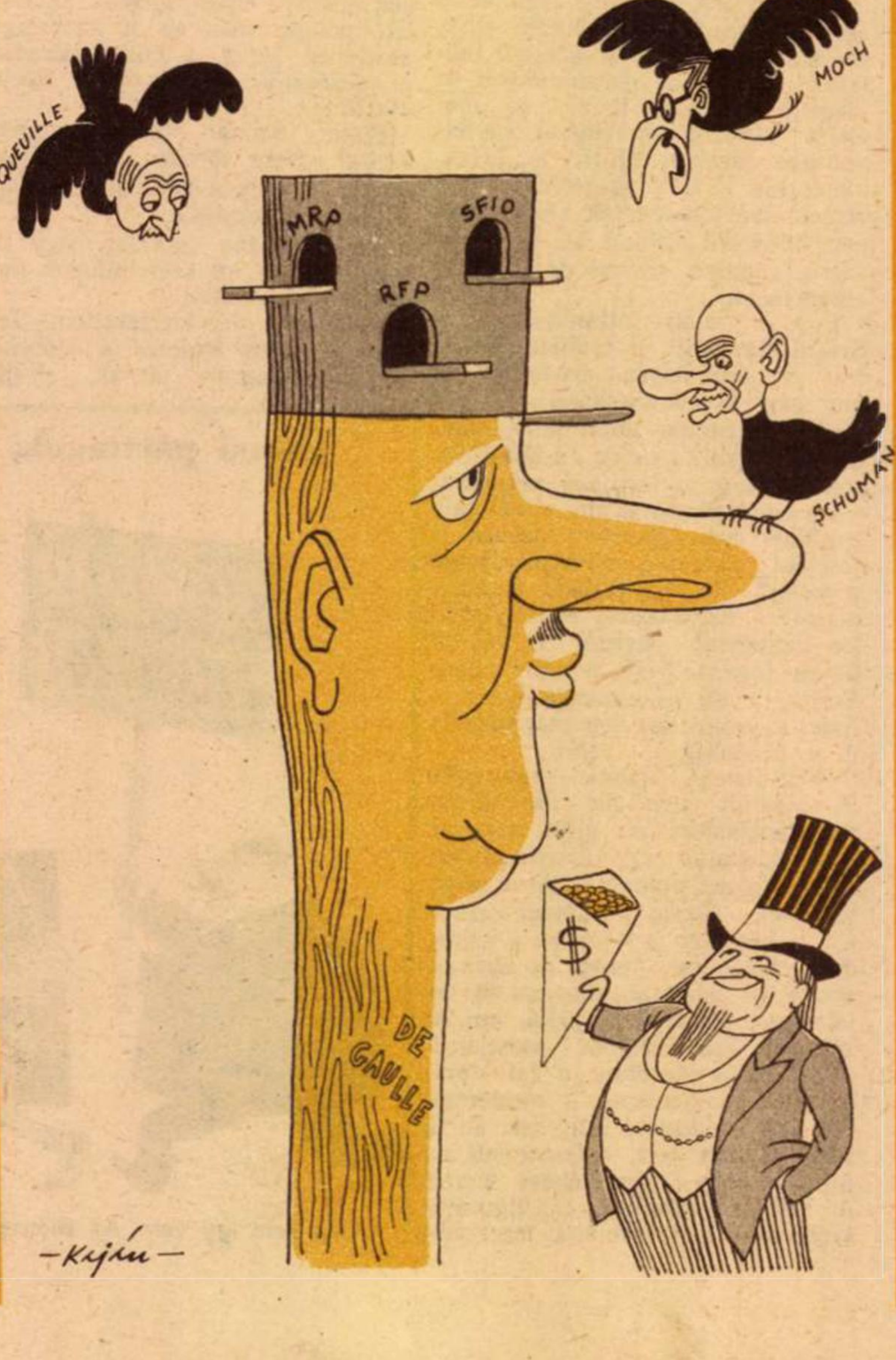

HETI KRÓNIKA

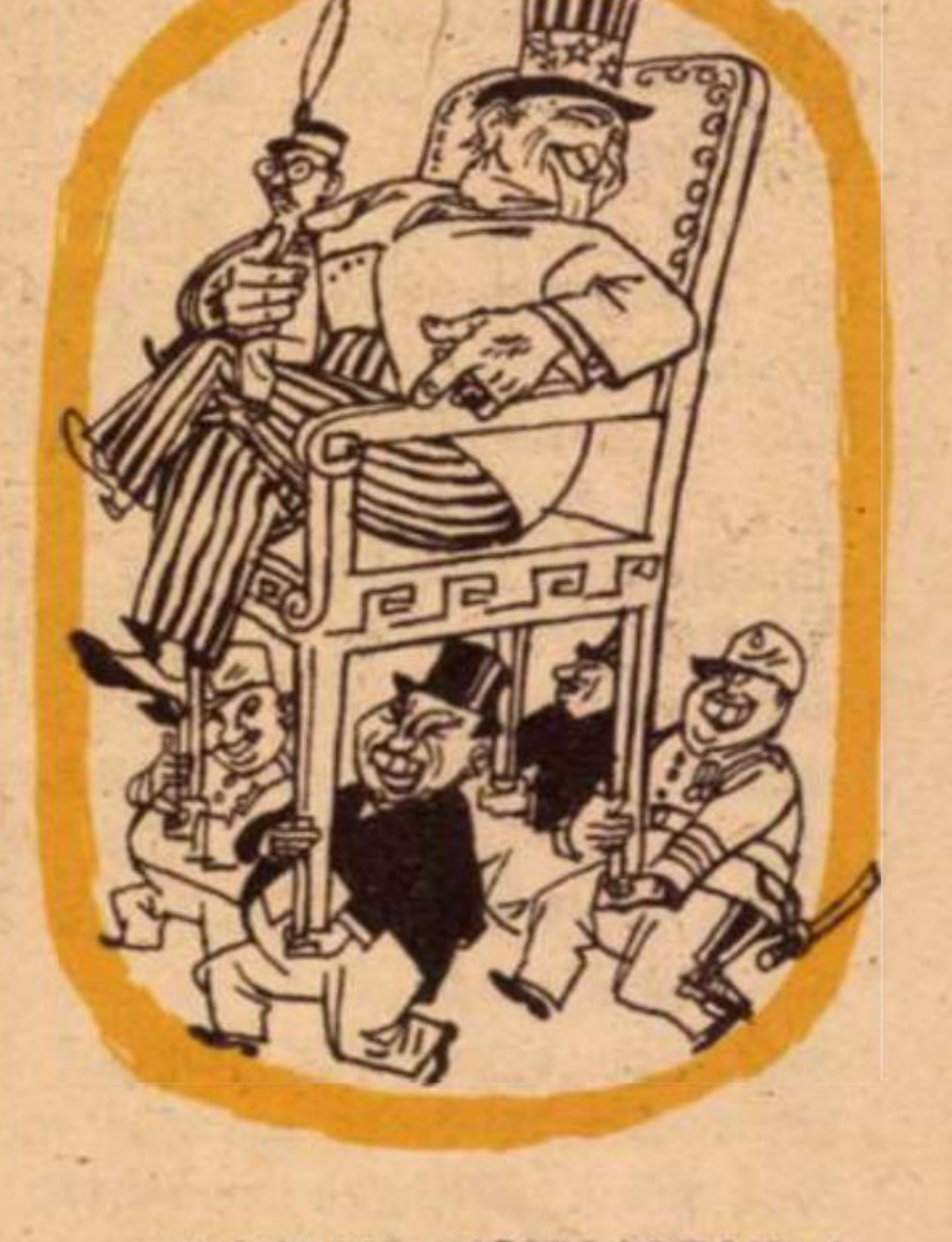

JAPÁNBAN VISSZAADTÁK A FASISZTA „TRÓNT SEGITŐ TÁRSASÁG POLITIKAI JOGAIT

— Aztán jól fogjátok a trónt, mert én ötven kilóval nehezebb vagyok, mint Hirohitol

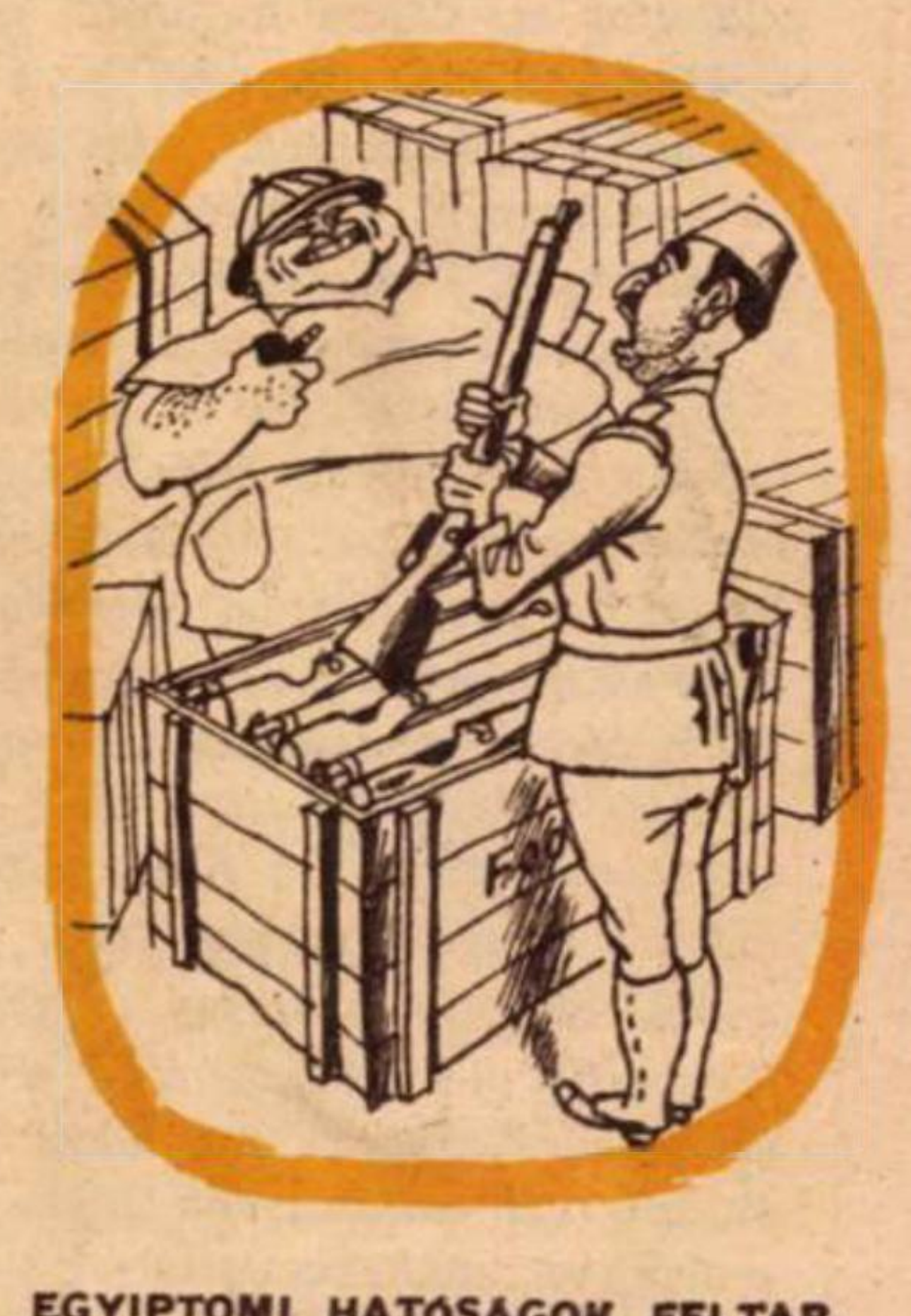

EGYIPTOMI HATÓSÁGOK FELTARTÓZTATTAK EGY ANGOL FEGYVERSZÁLLITÓ HAJÓT

— Maguk hazudtak! Ez élelem?

— Tudja, hogy én milyen jól megélek belőle?

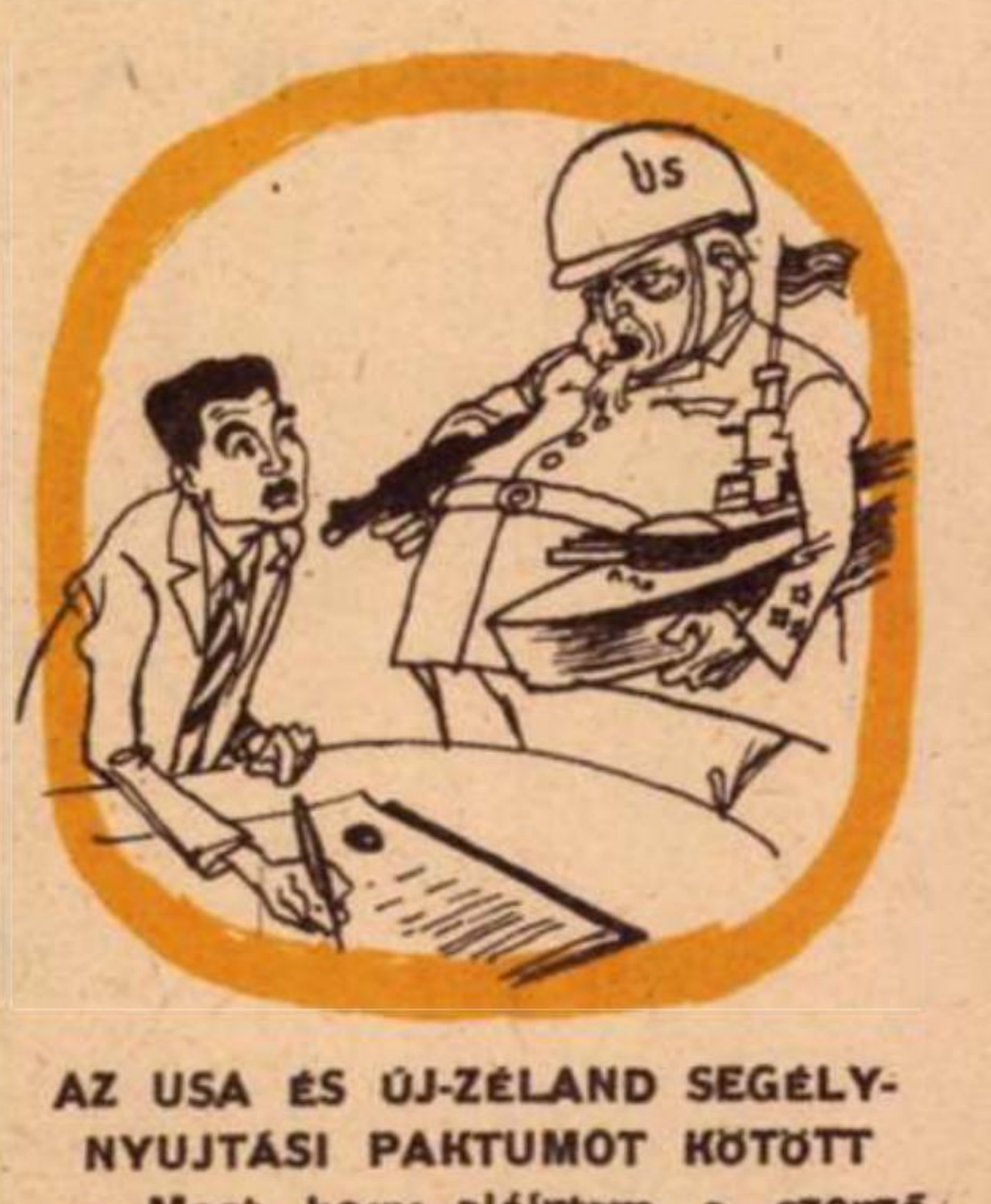

AZ USA ÉS ÚJ-ZÉLAND SEGÉLYNYUJTÁSI PAKTUMOT KÖTÖTT

— Most, hogy aláírtam a szerződést, Samu bátyám, mondja meg, hogy kitől kell nekem félnem?

— Most már senkitől. De ha nem írta volna alá, akkor tőlem!

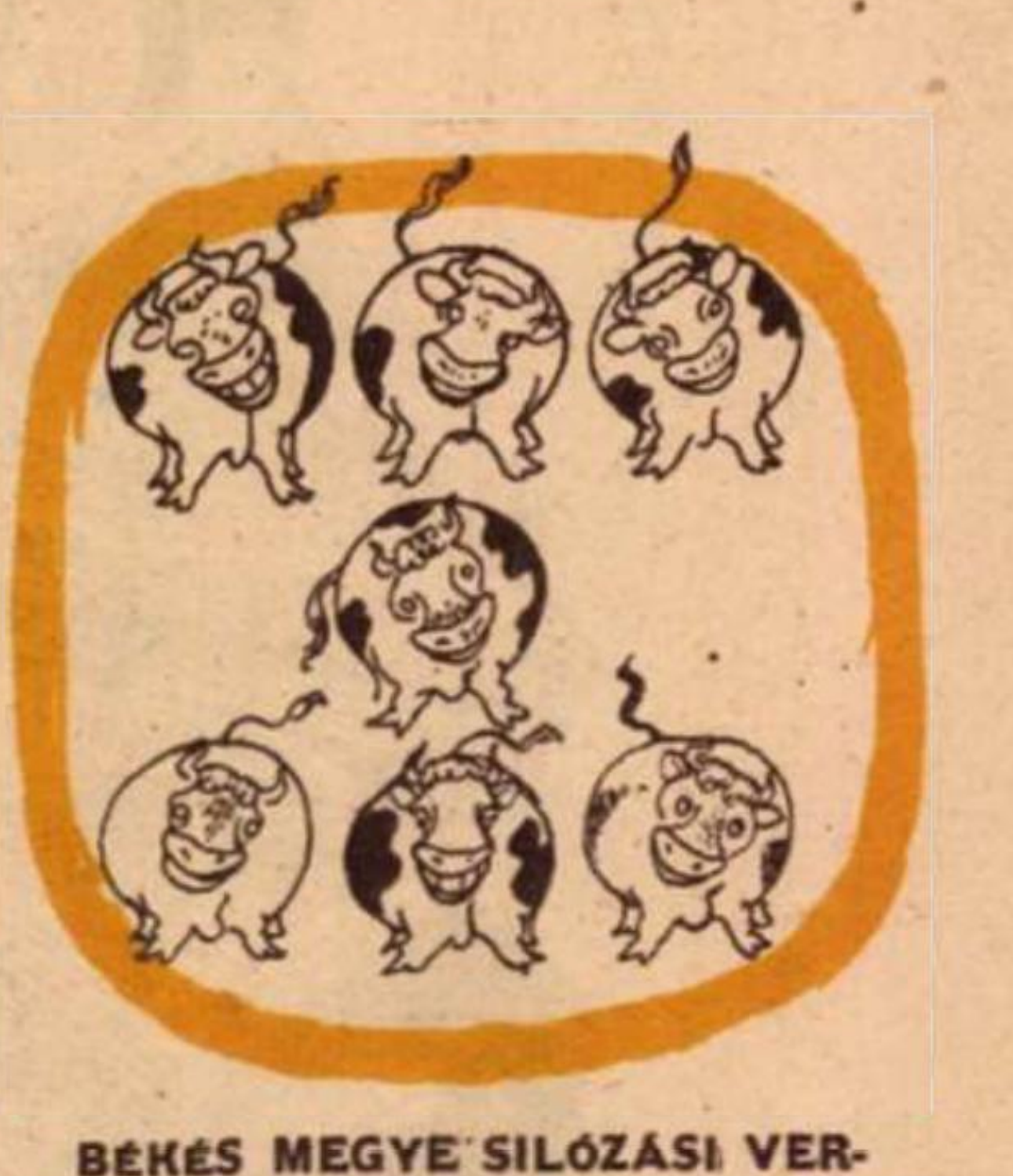

BÉKÉS MEGYE SILÓZÁSI VERSENYRE HÍVTA KI HEVES MEGYÉT

Ez itt silózott takarmányon meghízott hét kövér békési tehén, akik azért nem mondanak semmi vicceset, mert nem akarják szép kövérségüket egy sovány viccel csúffá tenni.

Szabadtéri kultúrműsor

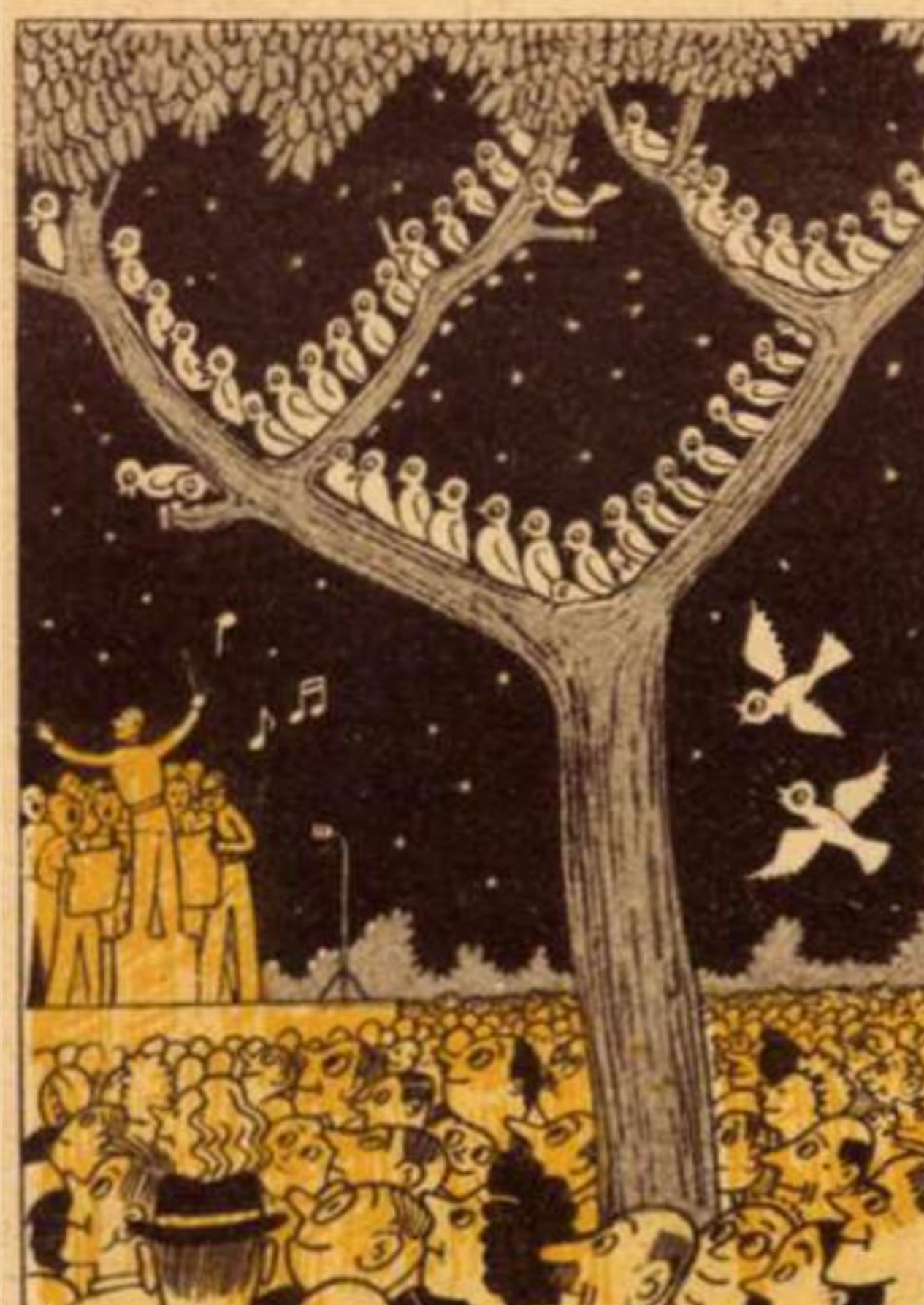

— Látod Csipike, mondtam, hogy ne készülődj olyan sokáig. Most megint elfoglalták előlünk a legjobb helyeket.

Gyengéd figyelmeztetés

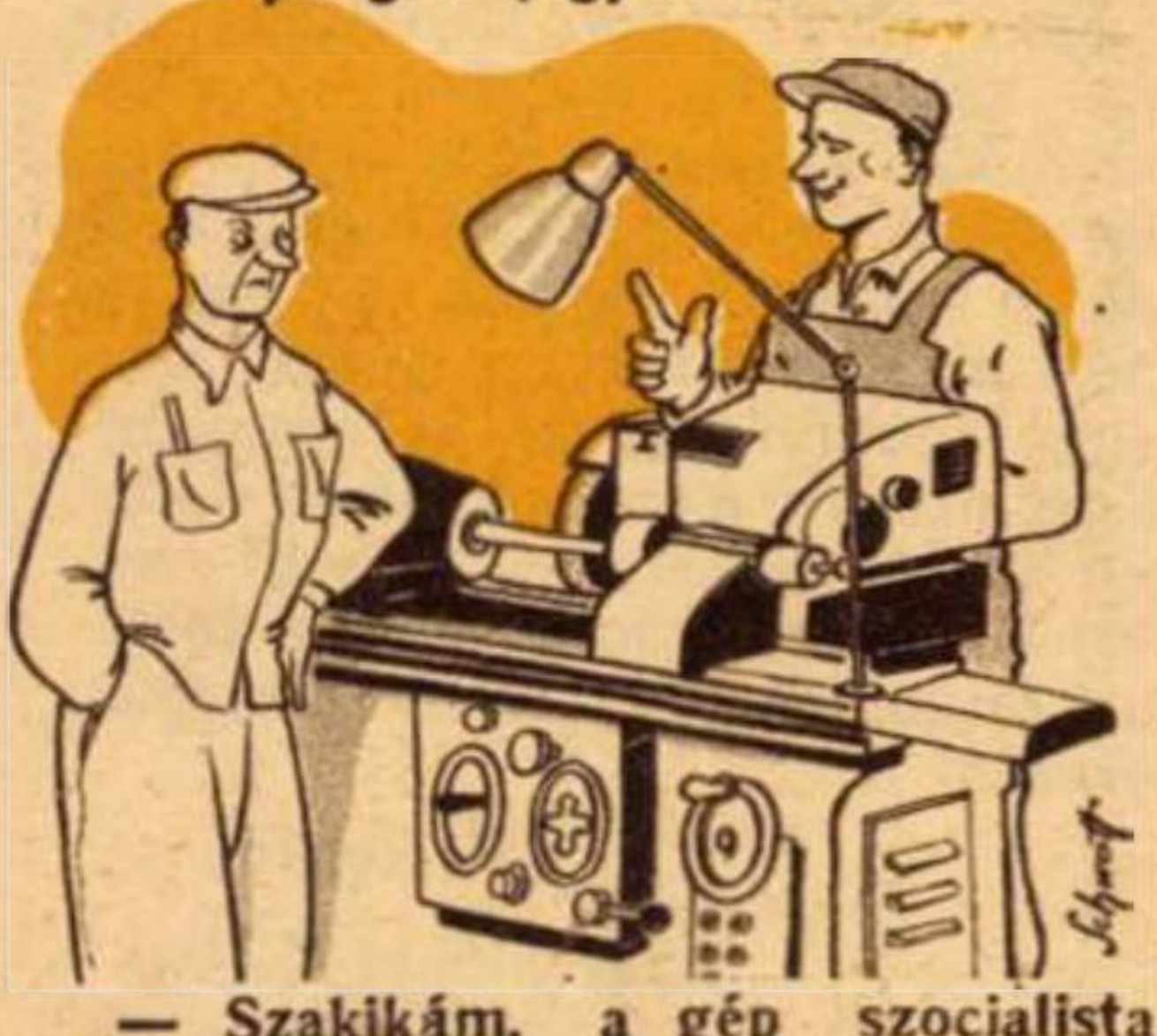

— Szakikám, a gép szocialista megőrzése és kímélése mellett szabad azért rajta dolgozni is!

A kilépés

Írta: Horváth Mihály

Zólyomi vállalatvezető íróasztalánál ül. Nyílik az ajtó és Kovács szaktárs lép be rajta, elszomorodott arccal.

KOVÁCS: Szabadság, Zólyomi elvtárs.

ZÓLYOMI: Szabadság, Kovács szaktárs. Mi jót hozott?

KOVÁCS: Nem hoztam én semmit, kérem, csak egy aláírást kérek erre a kilépésre.

ZÓLYOMI: No, Kovács szaktárs, csak nem akar kilépni az üzemből?

KOVÁCS De igen, kérem. Én ezt nem bírom tovább. Zólyomi elvtárs nem mától ismer engem, tudja, hogy mindig becsületesen dolgoztam.

ZÓLYOMI: Tudom hát. De mégis miért akar kilépni?

KOVÁCS: Zólyomi elvtárs, én nem tudom tovább nézni, hogy mások dolgoznak, én pedig nem tudok ... Két héttel ezelőtt még úgy vágta az esztergakésem az acélt, mint a vajat. Micsoda öröm volt az, amikor esténként felírtam a versenytáblára a 168 százalékot! Most pedig csak irigykedve nézem a versenytáblákat. Szabó Pista tegnap is felírta a 180-at. Otthon nem tudok mit mondani a kisfiamnak, amikor megkérdi: Apuka, hány százalékot csináltál ma? ... Sehányat. Se tegnap, se ma. Már két hete semmit. Ezt én nem bírom tovább ... Zólyomi elvtárs, írja alá a kilépésemet.

ZÓLYOMI: Szegény Kovács szaktárs, mi történt magával? Talán próbálja meg ...

KOVÁCS: Mindent megpróbáltam. Még az udvarsepregetés sem ment. Nem vagyok mai gyerek, de ma reggel kicsordult a könnyem, amikor megláttam a gépemet. Hiába, ha az ember nem tud dolgozni, nem élet az élet. Írja alá a kilépésemet, Zólyomi elvtárs.

ZÓLYOMI: Szegény Kovács szaktárs. És mit mond az orvos?

KOVÁCS: Milyen orvos, kérem?

ZÓLYOMI: Hát a kezelőorvos.

KOVÁCS: Nem voltam én kérem orvosnál.

ZÓLYOMI: Azt rosszul tette. Aki beteg, kezeltesse magát.

KOVÁCS: Nincs énnekem semmi bajom ...

ZÓLYOMI: Tudom, tudom. Biztosan irtózik az orvostól. Pedig gondos kezeléssel mindent meg lehet gyógyítani, legyen az izületi csúz, reuma vagy vesebaj. Nem ivott hideg sört hirtelen?

KOVÁCS: Még lassan se. Értse meg, Zólyomi elvtárs, hogy egészséges vagyok, mint a makk. Most is megcsinálnám a 168 százalékot. Még tán Szabó Pistát is lehagynám a 180-ával!

ZÓLYOMI: Akkor végkép nem értem. Miért mondta, hogy már két hete nem tud dolgozni?

KOVÁCS: Hogy miért? Mert két hete szétszedték a gépem, hogy megjavítják és azóta bárhová fordulok, senki sem ad munkát. Még az udvari söprőmester sem. Gyáron belüli munkanélküli lettem.

Addig jár a korsó a kútra...

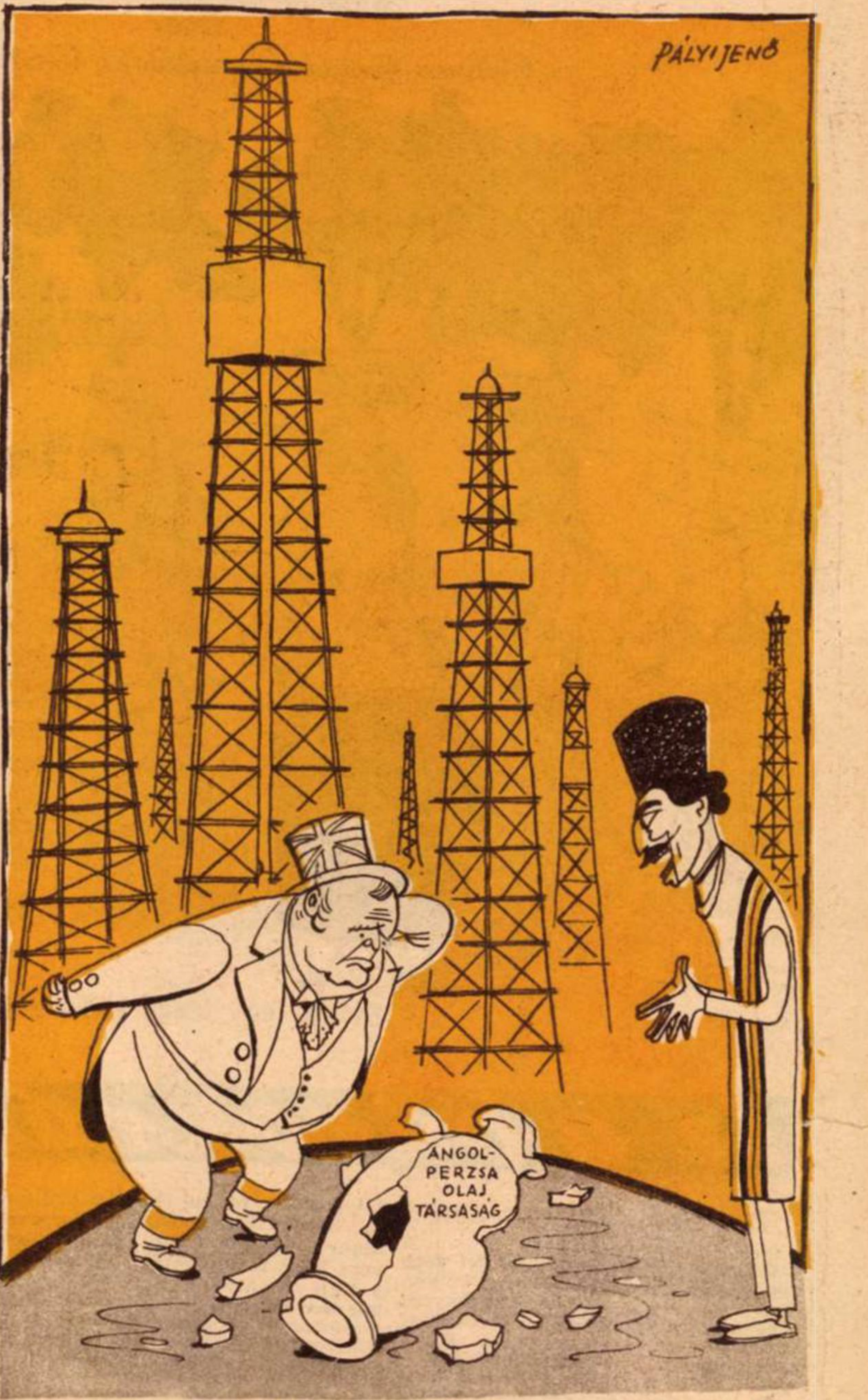

Ballada a kartonról, homállyal

Minapában egy Népboltba bementem.
A nagy meleg űzött, hajtott be engem.
Meleg már a szövetruha, szinte süt.
— Kartont, kartont! — esdekeltem
mindenütt.
Vágyam tárgyát megláttam a polcokon.
Megöleltem a boltost, bár nem rokon.
Mondtam neki: — Kaphatnék egy keveset? —
Úgy rámnézett, az álla is leesett.
— Kartont akar? — meredezett jegesen.
Nem is a dalai lámát keresem, —
Viccelődtem, de biz nem sok sikerrel.
Így foszlik szét, mit az ember kitervel.
A boltosom rideg lett, mint Szvatopluk,
S szólt kevélyen: Kap majd kartont, ha
osztjuk!
Azt hittem, hogy rosszul hallom szavait.
Ki a süket? ... Én vagy ő? ... Vagy mi
van itt?
Jelen van az áru, — árus, és vevő.
De nincs „osztás“. Ez vajjon hogy érthető?
Várjuk, amíg összegyűlünk ötvenen?
Ámultam és bámultam az ötleten ...
Mellékesen megjegyezte boltosom,
Hogy azért ám zúgolódni nincs okom,
Mert flanellt, azt azonnal is mérhet ő.
Így lett az ügy még kevésbé érthető.
Mit csináljak most nyáron a flanellel?
S mért nem kaptam télen, mikor flanell
kell?!
Télen, mikor a bordám is didergett,
Kínálgatták flanell helyett a selymet.

— Textilszakma! Esedezem, könyörgöm,
Tudvalevő: négy évszak van a földön.
Mi volna, ha úgy készülne a kelme,
Nyáron bújjunk kartonba, — ne flanellbe?!
A textil ne bújócskázzék mi-velünk
S akkor ily bősz kritikát nem mivelünk!

K. TÓTH LENKE

Történet az aranyegérről

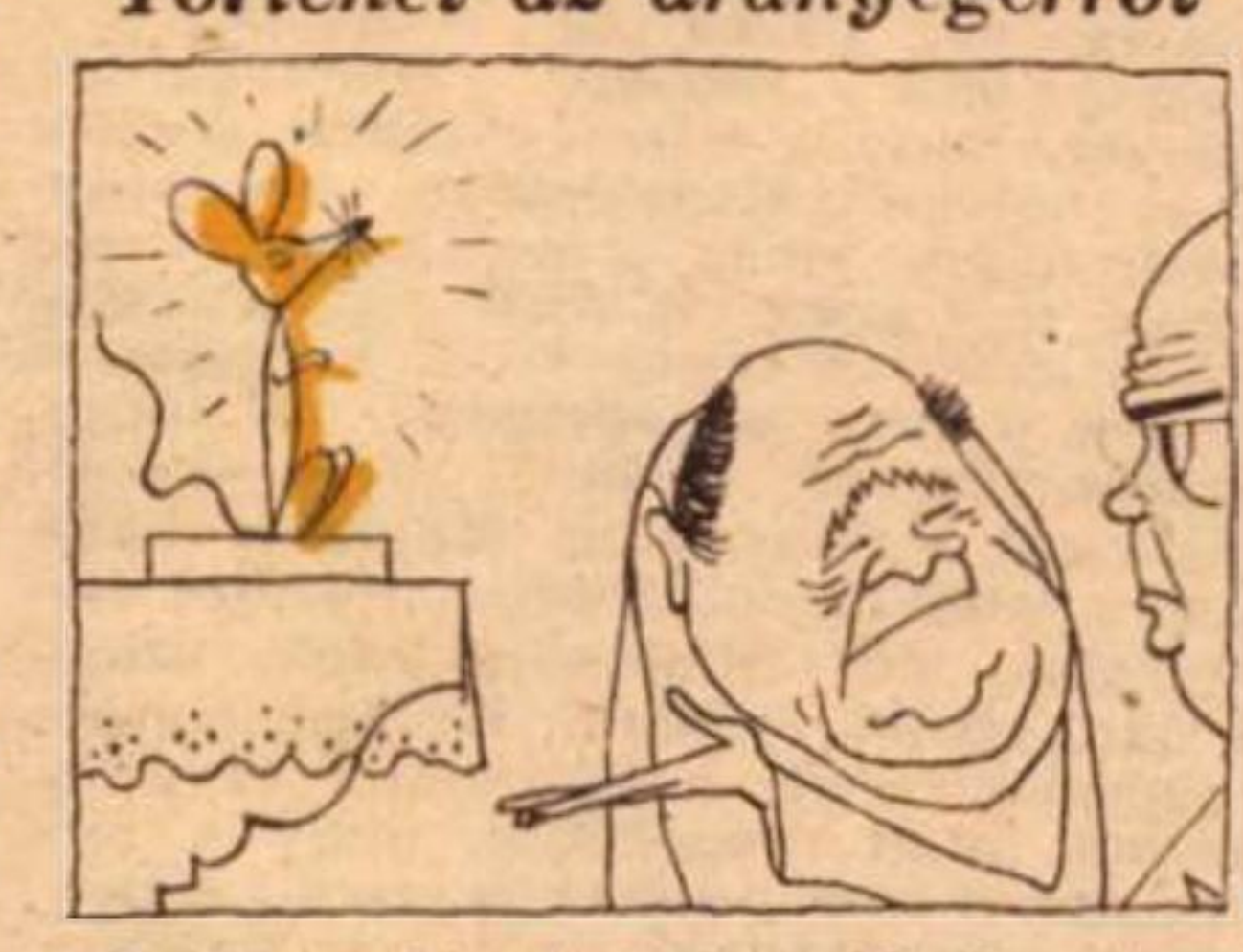

A Párizsban tartózkodó Eisenhower tábornok egy nap régi templomokat ment el megtekinteni. Az egyik templom oltárán egy aranyból készült egeret vett észre, s megkérdezte a sekrestyést: hogy került oda az egér aranyszobra.

A sekrestyés elmondta az egér történetét. Eszerint a XVI. században Párizs városát rengeteg egér és patkány lepte el, és kiirtásukra minden erőfeszítés eredménytelen maradt. Párizs érseke tanácsolta a lakosságnak azt, hogy csináltassanak egy aranyegeret, helyezzék az oltárra és bízzanak a csodában.

— S lett eredménye az aranyszobornak? — kérdezte tábornok.

A sekrestyés egy kissé zavartan felelt:

— Uram, ha lett volna eredménye, már régen az ön aranyszobra állna itt az oltáron.

Az USA-strucc

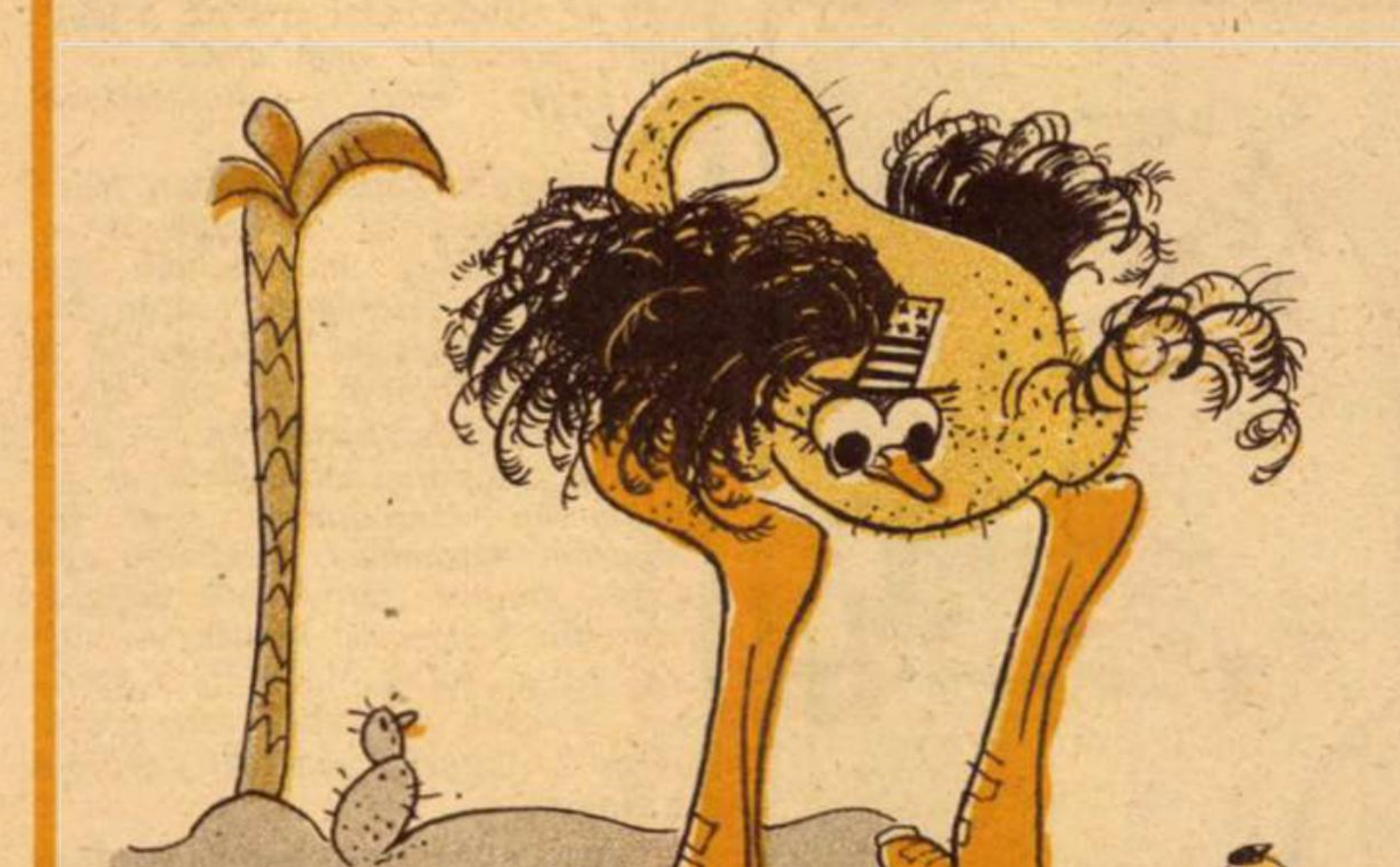

— Hová dugja a fejét, strucc kolléga?

— Hát hová dugjam? A porba nem dughatom, mert azt mind az amerikai nép szemébe szórtam.

Nem tartozik ide!

(Homolya Antal gondosan lesimított haját szétzilálja, a fejére micisapkát tesz, nyakkendőjét belső zsebébe rejti és széles mosollyal belép a Minisztérium tudakozó-szobájának ajtaján. Belépőcédulát kér.)

— Alászolgá ... szabadság! Be szeretnék menni, kérem. — A nevem Homolya Antal. — Igenis, azonnal igazolom magam. Tessék. A száma nyolcszázhetvenkétezernégyszáztizenhat. Igen, igen, négyszáztizenhat. — Parancsol? Hogy hol születtem? Itt Budapesten, a hét kerületben ... — 1907. áprilisában. Foglalkozásom ... Tisztviselő. De az apám vasmunkás volt kérem, tehát a származásom világos és tiszta. Csak később tért át a papírkereskedésre. Az üzlete a Szabadság-téren volt. — Azt állítja, hogy ott nincs is üzlethelyiség? Hát az a hatalmas épület kutya? Azelőtt tőzsdepalotának hívták ... Mert az apám érték ... hm ... papírokkal kereskedett. De ez nem tartozik ide. — Hogy honnan jövök? Hogy érti azt, hogy honnan? Itt ültem az előbb a szomszéd eszpresszóban barátommal, a Csetnekivel. Onnan jövök éppen. — Nem, nem küldött senki. Magam jöttem, mert én egy önálló ember vagyok. Mindig is az voltam, csak most kell naphosszat ... De ez nem tartozik ide. — Mért kérdez annyit? Talán vizsgálóbírónak csapott fel? Ha nagyon érdekli ‚hogy hová megyek, megmondhatom. Úgyszólván ... a szocializmus felé! Nos, mit szól? Jól feleltem? — Ja, hogy itt a házban? A harmadik emeletre, az én kedves Topánkai szak-bajkar-elvtársamhoz. Őt szeretném megkérni, hogy ... De ez nem tartozik ide. — Gondolja, hogy idetartozik? Az nagy baj, nagy baj. Nagyon nagy baj. Azt is beírja, hogy milyen ügyben jöttem? Nem! Azt nem mondhatom el. Akkor inkább visszamegyek oda, ahonnan jöttem.“ *(Visszamegy.)*

O. Gy.

Szükséges kellék

(Kocsa Popovics, Tito vezérkari főnöke fegyverkoldúló körúton van az imperialista országokban.)

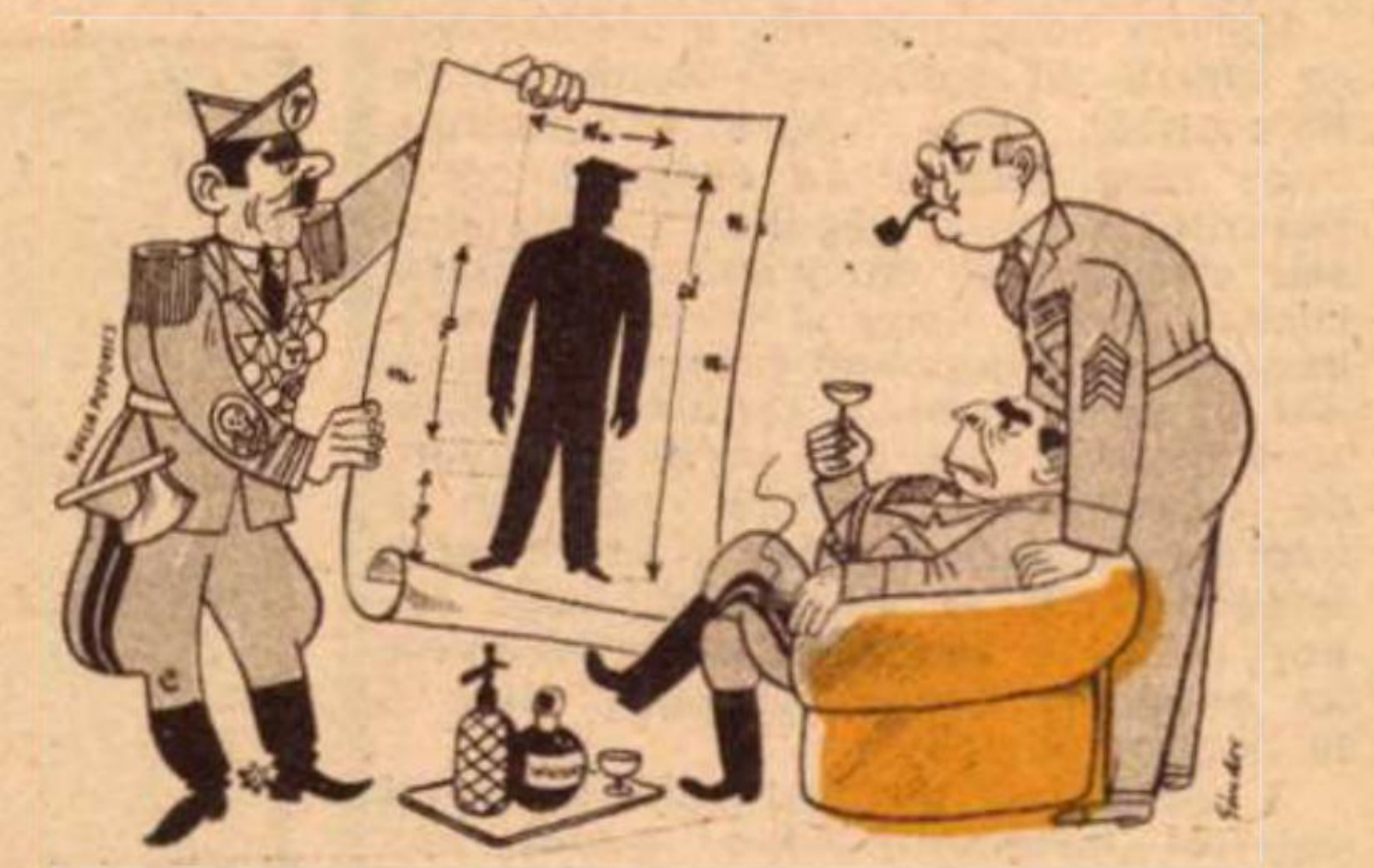

— Ez itt, uraim, az átlagos jugoszláv dolgozó mérete, akit ágyútölteléknek szántunk.

Jugoszláviában „munkástanács“ fedőnév alatt imperialista tőkések kezére juttatják a gyárakat

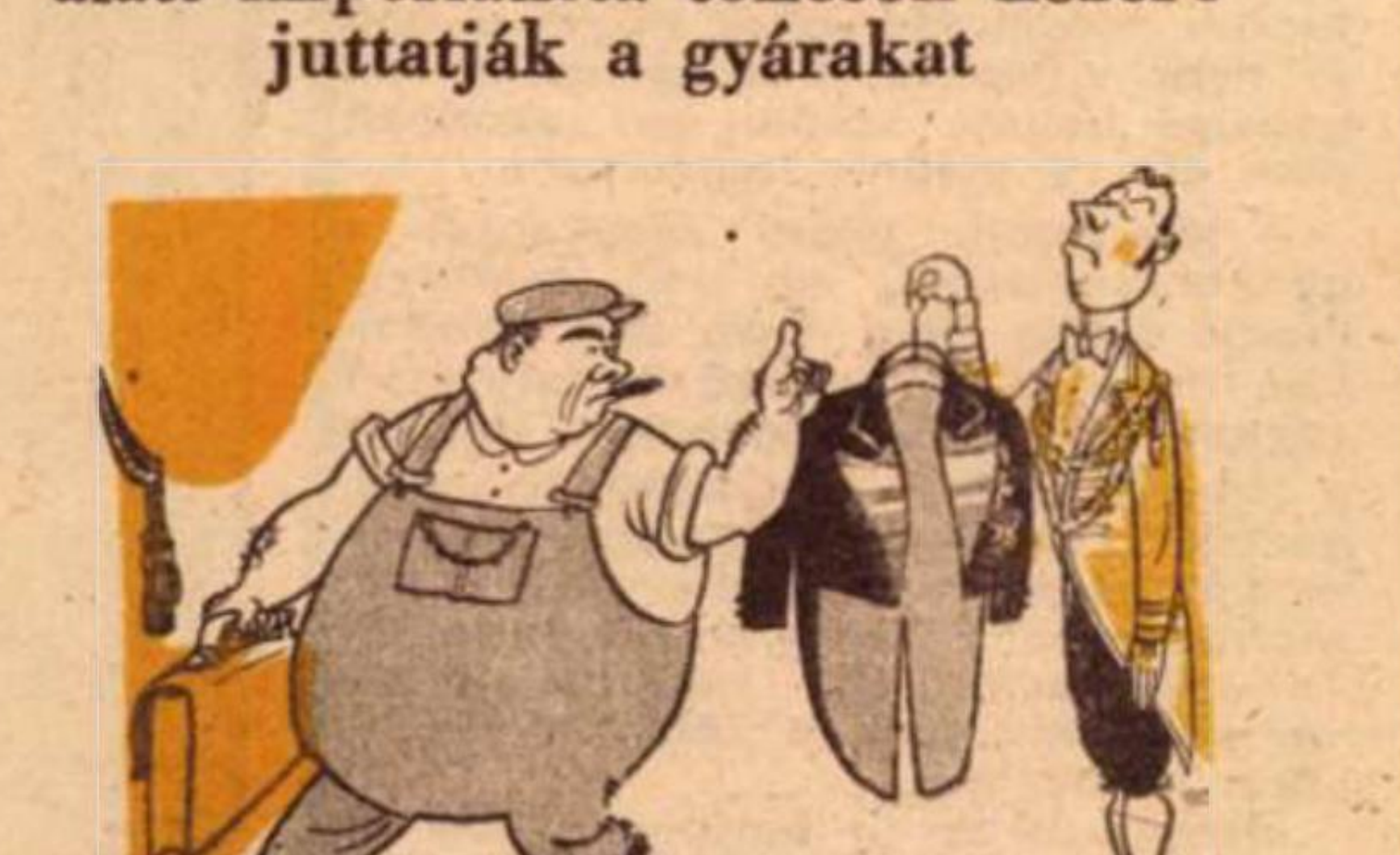

— Jól kefélje ki a frakkomat, mert ha visszajövök a munkástanács üléséről, átszaladok Titóhoz egy kis löncsre.

Aminek nem szabadna lennie

Komámasszony, hol a bűnös?
avagy
Újabban divatos gyermekjáték felnőttek részére

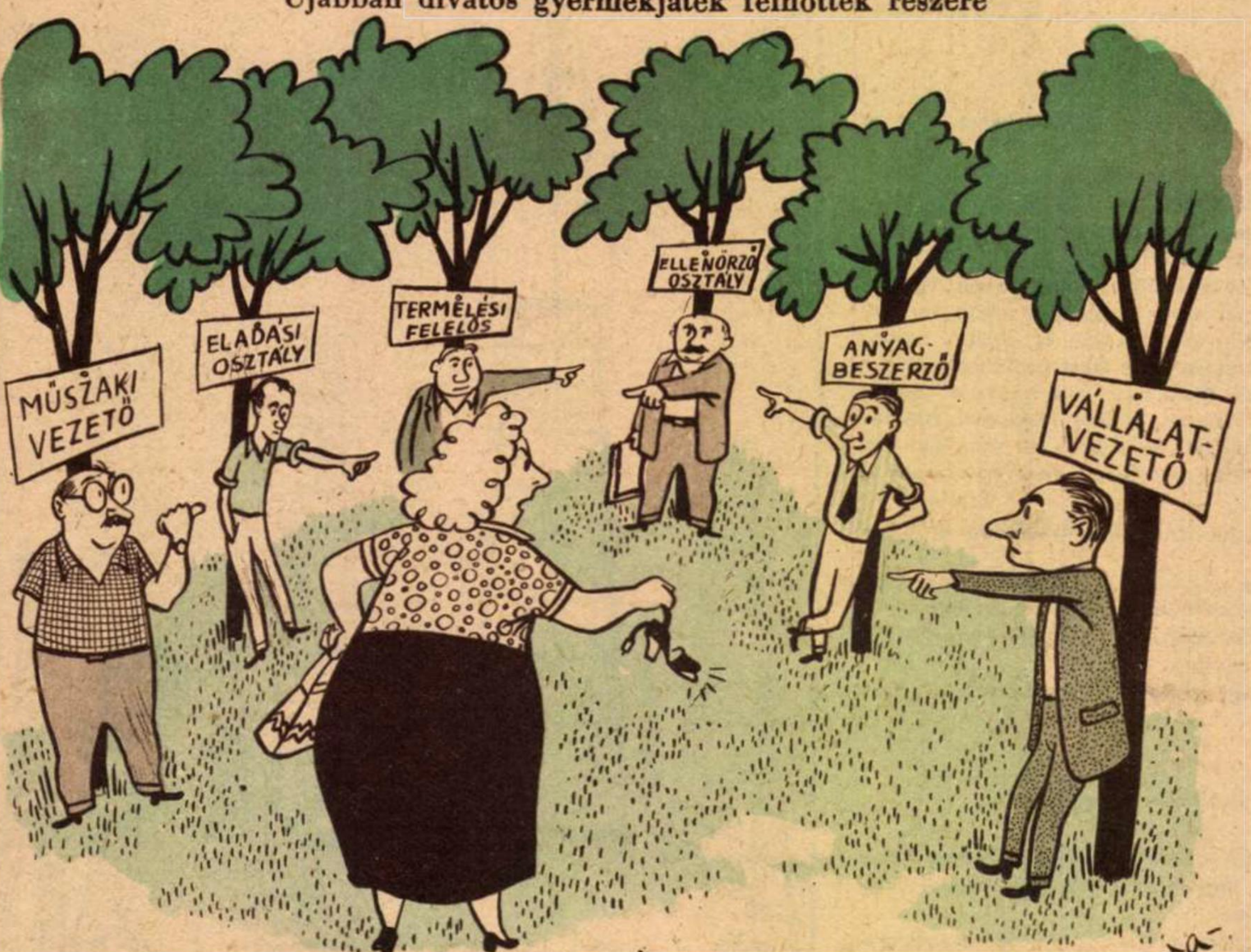

Kellék: egy levált talpú szandál.

ADÓ

Elvtársak!

Mellékelt levelet azért küldöm el Önökhöz, mert egyrészt — mint annak végén jeleztem ez ügyben a Ludas Matyit tartom az illetékes fórumnak, másrészt mert remélem, hogy a Ludas Matyival olcsóbban lehet levelezni, mint az adóhivatallal, mely utóbbi hat forint „illetékbe" kerül. Mellékelt levelet ugyanis személyesen vittem el a VII/a. ker. Adóhivatalba, ahol az iktatóba utasítottak vele, ott viszont közölték, hogy levelem tulajdonképpen nem más, mint „kérvény, adóhátralékelengedése tárgyában" s így 6 forintos okmánybélyeg nélkül nem veszik át. Erre én: de hisz az egész állítólagos hátralékom 8 forint. A válasz: akkor meg nem érdemes itt irogatni, hanem tessék kifizetni. Én: az én véleményem nem ez, s azt ezek után postán fogom elküldeni. Válasz: elküldheti, de majd akkor is meg fogjuk „illetékezni". A szomorú tapasztalatok birtokában ezután nem mertem levelemet az Adóhivatalhoz küldeni, így egyenesen a Ludas Matyi címére küldöm.

Szabadság!

9910. sz. főkönyvi szla

T. VIIa. ker. Adóhivatal, Budapest

VI. 27-i adóintésükre, melyben 8.— Ft együttesen kezelt adó megfizetésére szólítanak fel, tisztelettel, de bosszankodva bátorkodom idézni f. év január 9-én kelt Önökhöz intézett beadványom másolatát, melyet gondosan megőriztem:

„Alulírott Kaplonyi Károly IV. éves agráregyetemi hallgató azzal a kéréssel fordulok Önökhöz, hogy együttes kereseti és jövedelmi adótartozás címén velem szemben fennálló 13.— Ft összegű követelésüket szíveskedjenek törölni.

Mint egyetemi hallgató ösztöndíjból tartom el magamat és semmi egyéb keresetem nincsen. 1949-ben, mikor még voltak tanítványaim, évi 24.— Ft adót vetettek ki rám, mely összeget 1950-ben, amikor már keresetem nem volt, befizettem, holott nem lettem volna köteles. Kérem tehát ezekután, hogy a még — nem tudom milyen címen fennálló — további 13.— Ft követelésüket szíveskedjenek törölni, továbbá az évi 24.— Ft rögzített adót az 1951. évre feloldani szíveskedjék.

Végzésükről értesítésüket várva vagyok

tisztelettel."

Fenti beadványt hivatalos közegük tanácsára írtam és értesítésüket rövidesen meg is kaptam, melyben az előbb 9.—, majd 11.—, majd 13.— Ft helyett most már 15.— Ft-ot követeltek. Benn járva Önöknél azt a felvilágosítást kaptam, hogy januári beadványomat majd csak május körül fogják letárgyalni. — De a felszólításban 8 napon belüli fizetést követelnek — mondtam. — Hát akkor fizessem be — szólt a válasz. — *És ha májusban letárgyalták beadványomat, s annak helyt adtak, visszafizetik a 15.— Ft-ot? — Nem, — válaszolták — mert egyszer már befizetett összeget nem fizetnek vissza.*

Ezen válaszba kénytelen-kelletlen „belenyugodva" sürgősen *befizettem a 15.— Ft-ot, remélve, hogy adóügyemet ezzel lezártam,* hisz most már végzek tanulmányaimmal és VII. 15-től állami vállalat agronómusa leszek. De hogy *hitemben csalódtam, bizonyítja a levelem kezdetén említett adóintés.*

Ezek után újból tisztelettel várom válaszukat, melyben remélhetőleg közlik, hogy végre pontot tettek ennek a tengerikígyóként végnélkül tekergő ügynek a végére, mely azt hiszem eddig is sok fölösleges adminisztrációs és postaköltséget okozott államunknak és őszintén szólva nekem is. Ellenkező esetben kénytelen lennék — mint illetékes fórumhoz — a Ludas Matyihoz fordulni.

Tisztelettel

Kaplonyi Károly
VII., Nagydiófa-u. 6.

Le a bürokráciával!

Egy tanfolyam története

Dolgozó népünk csodálatosan szép alkotásánál, a Dunai Vasmű építkezésénél vagyok a gépkezelő tanfolyam vezetője. Az építésügyi minisztérium oktatási osztálya ez év elején azt a feladatot kapta, hogy minél több gépkezelő tanfolyamot szervezzen, lehetőleg női munkaerőkkel, mert az ötéves tervben igen sok gépkezelőre lesz szükség, de különösen sok új női munkaerőre.

Az oktatási osztály megbízta az egyik előadót, hogy szervezze meg az egyik ilyen tanfolyamot a Dunai Vasműnél, lehetőleg női munkaerőkkel, mert az ötéves tervben igen sok gépkezelőre van szükség, de különösen sok új női munkaerőre.

A szervező kilátogatott Dunapentelére s közölte mindenkivel, aki csak számításba jöhetett, mindezeken felül a titkárnőkkel, hogy az ötéves tervben igen sok munkaerőre van szükség, stb., stb. A jelzett elvtársak minden ígéretet megadtak, tekintettel arra, hogy valamennyien tudták már, hogy az ötéves tervben, stb., stb.

A látogatás 1951. február 21-én volt. Március 1-én leutaztunk két elvtárssal és megállapítottuk, hogy az ügyben még semmi sem történt s főleg nincsenek gépek, márpedig gépkezelőket csakis gépen lehet kiképezni.

Március 5-én a tanfolyam mégis megindult száz hallgatóval és a fiatal lányok nagy igyekezettel tanultak, bár gépek még nem voltak, csak ígéretek.

Három hétig naponta érdeklődtünk az ÉMUK-nál (Építőipari Munkaeszköz Kölcsönző), míg végre megtudtuk, hogy nem tudnak az egész dologról semmit, mert a gépeket az illetékesek elfelejtették megrendelni. Elhatároztuk tehát, hogy a termelőmunkában dolgozó gépeken fogjuk a tanulókat gyakoroltatni. A tanulást a gépészeti osztály csak álló gépeken ugyan, de engedélyezte. Erről azonban a gépfelelős nem tudott s ezért nem engedélyezte az engedélyt, csak akkor, mikor a főgépész ismertette vele az engedély engedélyezését, mire ő is engedélyezte.

A gépészeti osztály valóban adott egy-két használhatatlan gépet kölcsön, amelyeket az oktatók kijavítottak. Sajnos, a telepen közben elromlott az egyik gép és a gépészeten úgy döntöttek, hogy a hosszadalmas javítás helyett inkább a mi megjavított gépünket viszik el, a gyakorló helyiség kerítését kidöntve. Ezt nem tudtuk megakadályozni, mivel a gép el nem viteléhez a főmérnöknő engedélye kellett volna, aki azonban nem ért rá velünk foglalkozni.

A kilencedik héten megkaptuk a gyakorló-gépeket, ez volt tanfolyamunk utolsó hete. Nem baj, gondoltuk, majd a következő tanfolyamon tudjuk használni a gépeket. Közben a tanulók igen jó eredménnyel levizsgáztak (titokban engedély nélkül mozgó gépeken is gyakoroltak a haszontalanok) s azóta közülük sokan 110—120 százalékot teljesítenek, de vannak, akik már a 260—290 százalékot is elérték.

Megindult az új tanfolyam szervezése. Május 9-én a vállalat munkásügyi osztályától értesítést kaptunk, hogy a tanfolyam 12-én Iváncsára, a harmatospusztai kastélyba költözik. Elmentünk a 40 kilométer távolságra fekvő Harmatospusztára, ahol egy lakhatatlan, romos épületet találtunk. A munkásügyi osztály észrevételünkre közölte, hogy Dunapentelén nem lehet tanfolyamot rendezni, mert a NEB (Nehézipari Beruházási Vállalat) nem engedélyezi. Nosza fel Pestre a minisztériumba, majd vissza. A vállalatvezető elvtárs csak este 9 óra után fogad, közölte a titkárnő. A munkásügyi osztály vezetője nem tehet semmit, mert a kormánybiztos elvtárs rendelkezett így. Nosza fel Pestre a minisztériumba. Két főosztályvezető nosza le Dunapentelére vizsgálatot tartani. Megállapítást nyert, hogy a kormánybiztos elvtárs két hónapja Moszkvában van tanulmányúton, tehát a nemengedélyezés nem tőle ered. A NEB vezérigazgatója azonban nincs tanulmányúton s ezért ő nem engedélyezi. Ki tudja, milyen sorsra jutottunk volna, ha véletlenül a napsütéses Május 1. utcán nem találkozunk szembe Kővágó elvtárssal, akit titkárnője eddig szigorúan elzárt előlünk. Kővágó elvtárs azonnal felvitt a szobájába és pillanatok alatt megértette, hogy a tanfolyamot megindítani országos érdek, mert az országnak az ötéves tervben, stb., stb. Mi is megértettük, hogy mégis csak lesz tanfolyamunk, csak azt nem értjük, hogy a NEB miért kért fegyelmit Kővágó elvtárs ellen és hogy az újabb tanfolyam elé miért tornyosulnak újabb akadályok. És főleg azt nem értjük, hogy a NEB vezérigazgatója miért tesz olyan kijelentést a mi jelenlétünkben is, hogy amit ő elhatároz, azt Dunapentelén még az atyaúristen sem változtatja meg.

Mindezek ellenére továbbra is reménykedünk, hogy megindulnak egymásután a női gépkezelő tanfolyamok, amellyel a pártbizottság szervezőtitkára és még igen sok elvtárs meg volt elégedve. Azt is reméljük, hogy az összes illetékes elvtársak most már valóban megértik, hogy a minisztertanács nem ok nélkül hoz rendeleteket a női munkaerők bevonásáról, mert az ötéves tervben igen sok gépkezelőre van szükség, de különösen sok új női munkaerőre.

BÁNTHÓ LÁSZLÓ,
a dunapentelei gépkezelő tanfolyam vezetője.

A cikk megírása és megjelenése között több, mint két hét telt el. Feltételezzük, hogy a gépkezelői tanfolyam ügye azóta kedvező mederbe jutott, a cikket azonban az elrettentő példa kedvéért mégis közreadtuk.

ELÉGEDETLEN KULÁK

(A Szabad Nép megírta, hogy egyes kulákok csak azért szerződtetnek aratókat, hogy a dologidőben a munkáskezeket elvonják az aratás elől.)

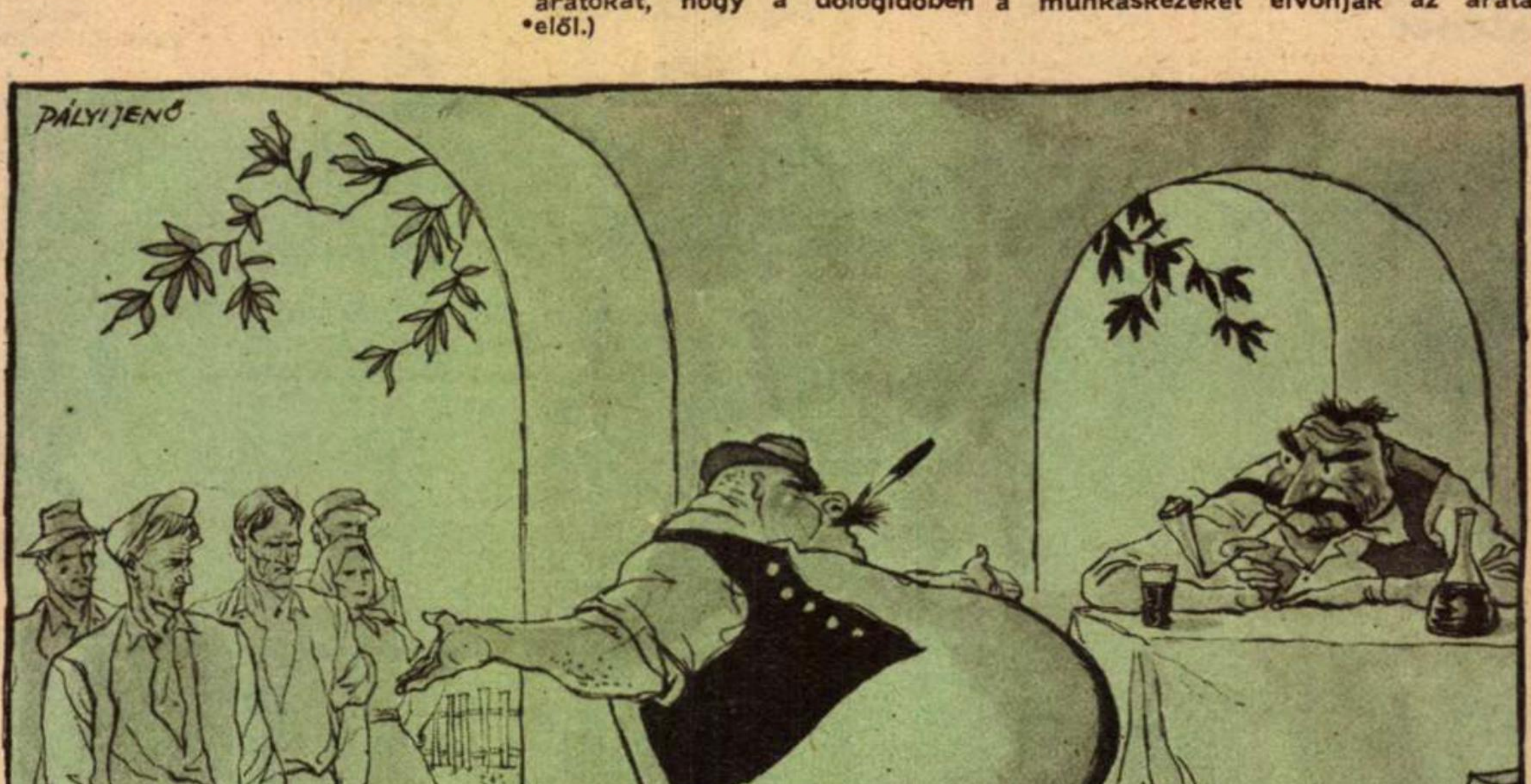

— Az isten se tud a kedvükre tenni ezeknek. Azelőtt, ha leszerződtettem és agyondolgoztattam őket, mindjárt a körösztanyámat emlegették. Most meg, ha nem engedem aratni őket, mindjárt a rendőrséget emlegetik!

Kedves Ludas Matyi!

Mint vér'adó, folyó hó 3-án kaptam meghívót véradásra, mely kötelességemnek a Daróczy-úton eleget téve, a 30. forint és uzsonnán kívül, az előírásnak megfelelően egy élelmiszerutalványt is kaptam fél kilogramm húsra s 50 dkg cukorra. Következő napon, 4-én, feleségem a Zalka Máté-téri „Meinl" boltban kiváltotta az 50 dkg cukrot, melyet minden észrevétel vagy ellenvetés nélkül kiszolgáltak. Feleségem ezután a szomszéd Húsközértbe lépett be, mely tele volt gyönyörű friss sertéshússal és kérte az esedékes 50 dkg hús kiszolgáltatását. Legnagyobb csodálkozására kijelentették, hogy a jegy már nem érvényes —, lejárt és arra húst nem szolgálnak ki.

Feleségem megdöbbenve hivatkozott arra, hogy a jegyet előző nap adták nekem a véradás alkalmából, továbbá kétségbevonta, hogy a jegy lejárt volna, mert hiszen alig öt perccel előtte ugyanazon jegyre a szomszédos „Meinl"-üzlet minden kifogás nélkül kiadta a félkiló cukrot, azonban feleségem érvelésére a húskiszolgáló nagyképűen, fellengzően kejelentette, hogy őt mindez nem érdekli, a jegy lejárt, arra húst nem adnak, — s az ügyet részéről elintézettnek tekinti.

Minthogy a Zalka Máté-téri Húsközért kiszolgálói feleségemet a jegyet illetőleg bizalmában így megingatták, feleségem ezután bizonyos félénkséggel jelentkezett a jeggyel az Üllői-út 124. sz. alatti másik Húsközért-üzletben — ahol csodák csodája, szó nélkül és figyelmesen kiszolgáltak neki fél kilogram marhahúst. Minthogy egy kissé gonosz természetű vagyok, felmerült bennem a kérdés, — vajjon, ha a Zalka Máté-téri Közértben is csak marhahús lett volna, akkor a jegyem nem lett volna-e érvényes?

Vagy: felvetve a másik kérdést, talán ott nem jó szemmel nézik a véradó-mozgalmat, hogy ilyen furcsán kezelik a véradók részére kiadott 54-es számú utalványt? Ismétlem, ezek a kérdések csak azért ötlöttek fel bennem, mert kissé gonoszkodó vagyok, azonban az is lehet, hogy ezt nem gonoszságnak hívják, — egy azonban tény, hogy az elsőrendűen fontos véradómozgalmat így nem segítik elő, ellenkezőleg — hátráltatják.

Tóth Gyula
üzemellenőr
Bp, X, Balkán-u. 3/E.

TŰSZÚRÁSOK

(A román URZICA-ból)

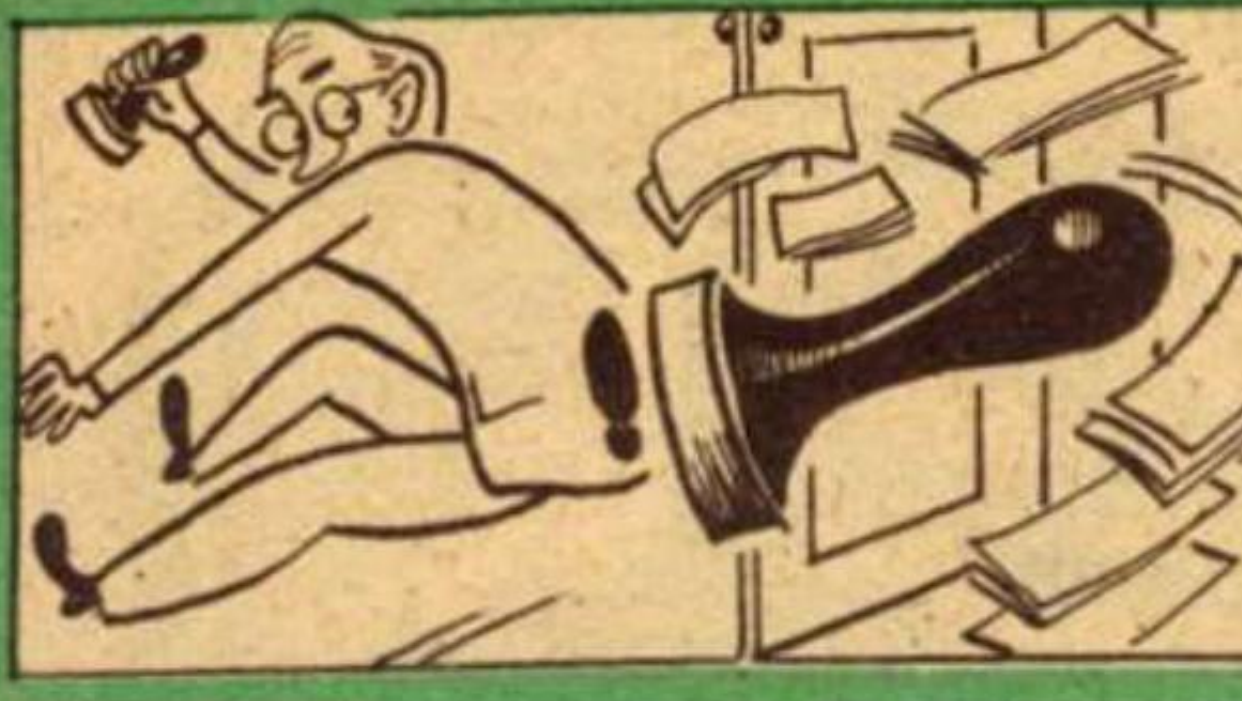

I.

BÜROKRATA

Addig-addig iktat aktát
ki-be, oda-vissza, át,
míg végre a hivatalból
kiiktatják őt magát!

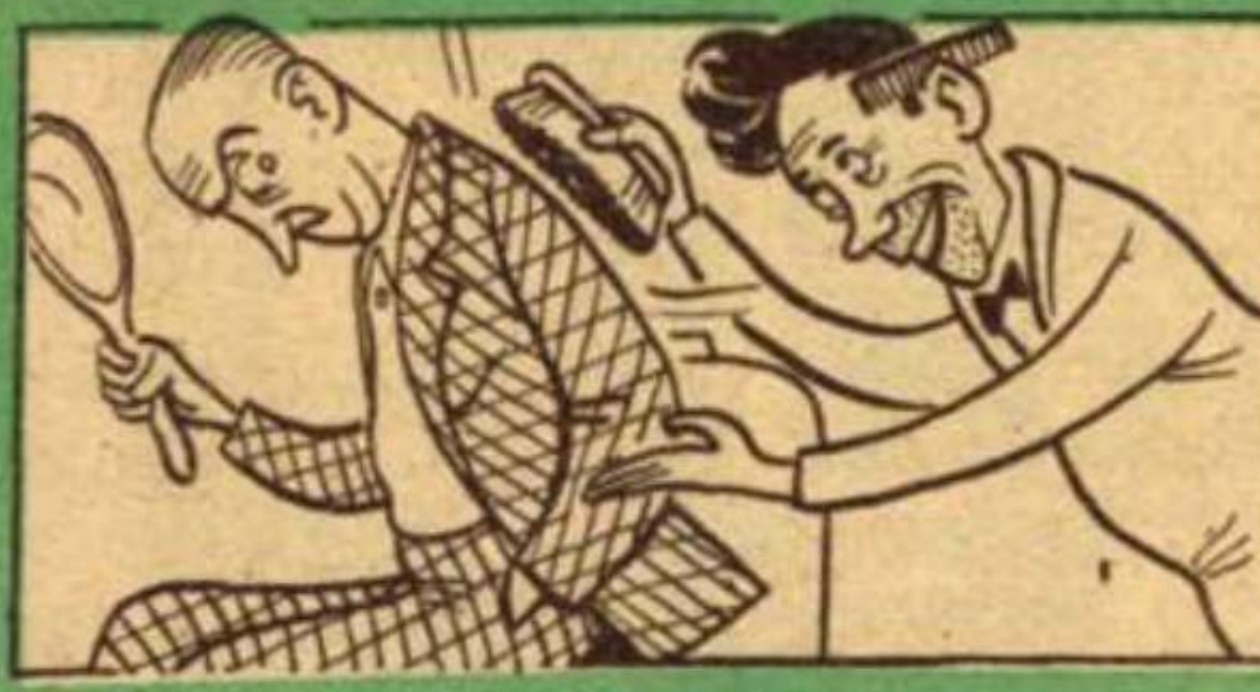

II.

BORRAVALÓ

Igen jól nyír ez a borbély,
— örömest is méltatom —
hát ha még a borravalót
„kinyírná” egy szép napon!

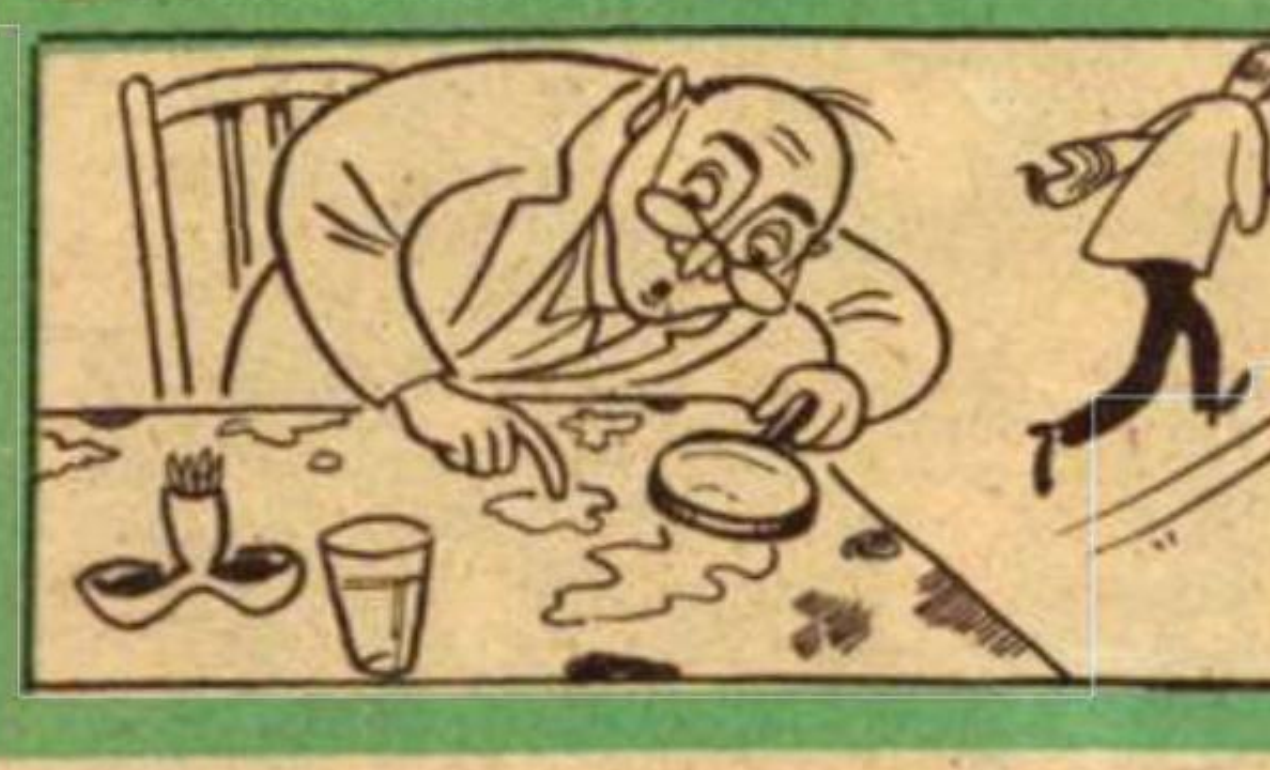

III.

ÉTTERMI ABROSZ

„Ott az étlap! Kell-e néked,
vagy énnekem átadod?”
„Minek? Nézd az abroszt végig
s az étrendet láthatod!”

Az iráni olajkérdés — Hágában

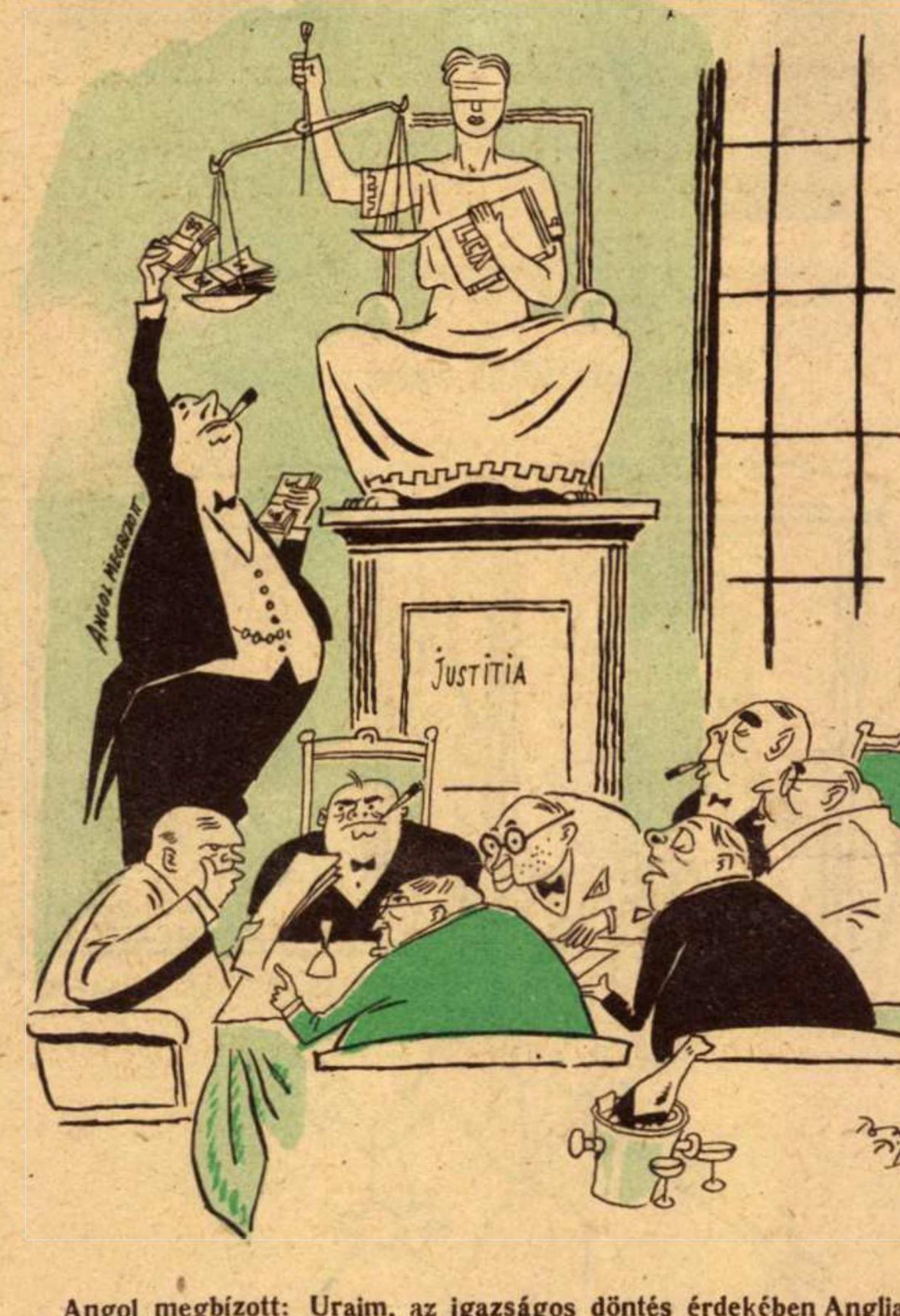

Angol megbízott: Uraim, az igazságos döntés érdekében Anglia kész minden áldozatra.

TOTO
TIPPSZELVÉNY
10000

Vegyen TOTO szelvényt!

Kapható: minden trafikban,
postahivatalban,
Orsz. Takarék fiókjaiban stb.

A békealáírások idején Olaszországban

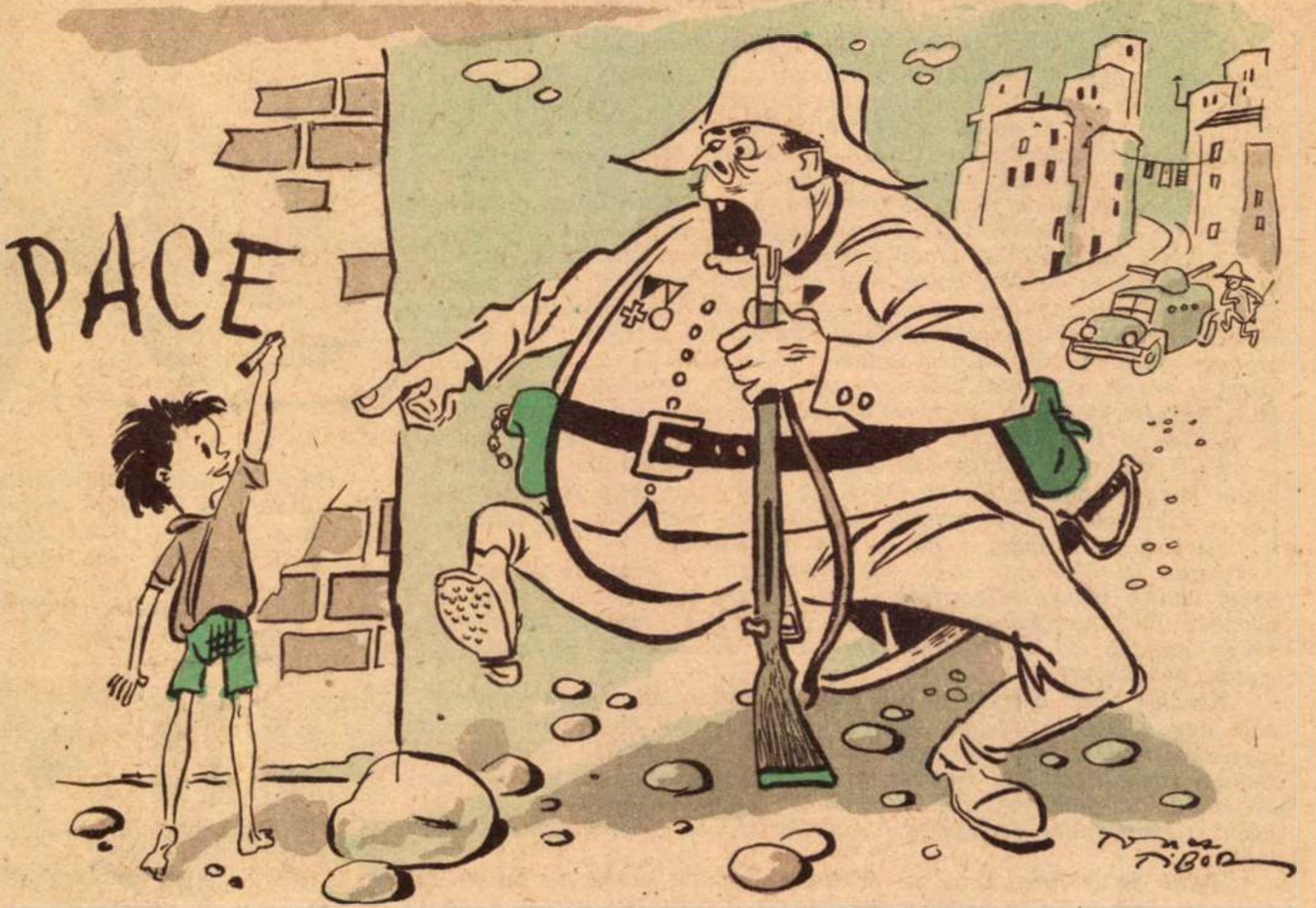

— Azt tanultad az iskolában, hogy a béke mellett izgass, te csibész?
— Ha ez izgatás, akkor én a háború ellen izgatok, biztos úr.

Egy és más…

(Nyaralás előtt.)

Nagy kár, hogy az ember nem nyaralhat a barátai kedvére. Tudniillik én holnap Balatonsuhajdára megyek nyaralni, de akinek csak eddig megemlítettem, hogy Balatonsuhajdára megyek, mind a fejét csóválta:

— Mért oda? Mért nem utaltattad be magad Parádra?

— Tudjisten. Valakinek Balatonsuhajdán is kell nyaralni. Nagyon finom lesz.

— Megfősz a melegben, te bolond. Hegyek között kell nyaralni ilyenkor. Te szamár, te.

Lassankint a fél város szidott, amiért B.-suhajdára megyek nyaralni. Hogy a város másik felét megnyerjem, elkezdtem azt mesélni, hogy Mátrasuhajdára megyek, a hegyek közé.

— Te ló — mondta a város másik fele — nem víz mellé mégy júliusban? Hegyek közé tavasszal, vagy ősszel megy az ember.

Látván, hogy nem boldogulok, X.-nek, aki tegnap megkérdezte, hová utazom, azt feleltem: még nem tudom, nem döntöttem.

— Hát mikor utazol? — kérdezte.

— A holnap reggeli gyorssal.

— És mikor fogsz dönteni?

— Utólag.

(Kiváló ember nyilatkozik.)

Aki a kritikát nyugodtan nem állja,
Szánalmas pukkancs az, előttem nem ember.
Bírom a kritikát, bármilyen kemény is,
Szigorú szó ugyan engem biz le nem ver!
Láttátok volna csak, milyen higgadt voltam,
Amikor Bodrogit a minap letóltam.

(Gyerek az utcán.)

A Jósika-utcában áll egy kislány, lehet vagy 60—70 centi magas. Néz fel az egyik ház ablakaira és kiabál:

— Anyu… anyuuuu…

Anyu persze sok van egy háromemeletes házban. A kislány kiabál, kiabál, de senkisem néz ki az ablakon. Aztán rájön, hogy mit kell tennie, és cérnavézna hangocskáján így kiabál:

— Moszkovicné… Moszkovicné…

(Papagáj.)

Fára tűzött cédulákon, újságba tett apróhirdetésekben naponkint olvasok kétségbeesett hangú felhívásokat papagáj-ügyben. A színes kis madarak úgy látszik az első alkalmat megragadják a szökésre, mit sem törődve azzal, hogy vígasztalan, fekete bánatba döntik gazdájukat. A vasárnapi Magyar Nemzetben például így ír valaki:

Magas jutalmat adok annak, aki zöld törpepapagájomat visszahozza. A madár ezeket mondja: Beregi Lurkó vagyok, szervusz, puszi a gazdának, pusz-pusz.

Sajnálom a hírdetőt, de megérdemli a sorsát. Ahelyett, hogy oktalan hízelgésre oktatta madarát, tanította volna meg inkább valami hasznos dologra.

Ha egyszer papagájt veszek, lesz annyi eszem, hogy legelőször a címére fogom megtanítani. Hadd találjon haza szegény, ha megúnta a csavargást.

(Gyerek a trolin.)

A trolin egy fiucska ül mellettem, s amikor jön a kalauz-néni, gyerekjegyet kér. Ebből a következő párbeszéd születik:

— Hány éves vagy, fiam?

— Tíz leszek.

A fiú nem mer kevesebbet mondani, mert erős, magas fiú, a vak is látja, hogy legalább tizenkét éves. A kalauznéni nem vak, pláne látja.

— Mikor leszel tíz éves?

— A jövő héten.

(Tetszik látni kalauznéni? A minimálisat hazudom, éppen csak annyit, amennyit muszáj a gyerekjegyhez.)

— Hát jó — szól a kalauznéni és letépi a gyerekjegyet az apányi utasnak — de a jövő héten már ne merj gyerekjegyet kérni! Melyik napon leszel tízéves?

— Vasárnap. (Tudtam, hogy a legtávolabbi napot mondja.)

A kalauznéni tovább megy, a gyerek meg rámnéz, egy kicsit zavarban van, mert érzi, hogy le van leplezve, de azért mosolyog. A tekintete azt mondja: legyünk gyerekek, ameddig lehet, nem igaz, bácsi kérem?

(Elfoglalt ember.)

Panaszkodik X. Y.: annyi sok a dolga,
hat lába ha volna, az is mind loholna.
Panaszkodik X. Y.: tíz keze, ha lenne,
őrjítő sok dolga, tán elférne benne.
Két keze és két lába van. Mily szomorú
végzet…
Naphosszat búsult ma ezen. Mást így nem is
végzett.

TABI LÁSZLÓ.

HIREINK az ÁLLATKERTBŐL

AZ AJAKOS MEDVÉT AZ ÁLLATORVOS GYÓGYFÜRDŐBE UTALTA

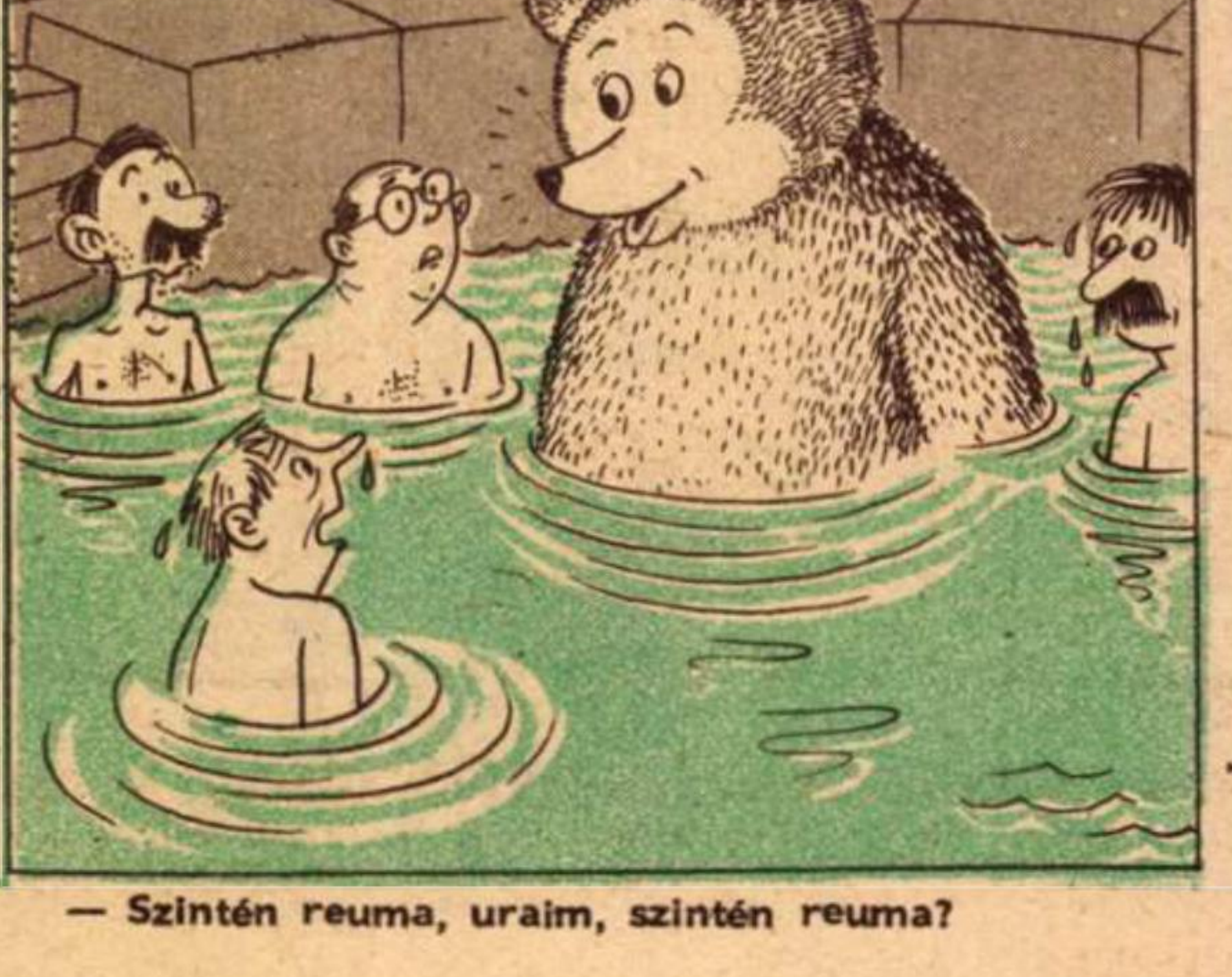

— Szintén reuma, uraim, szintén reuma?

GYEREKET VÁR A VIZILÓ

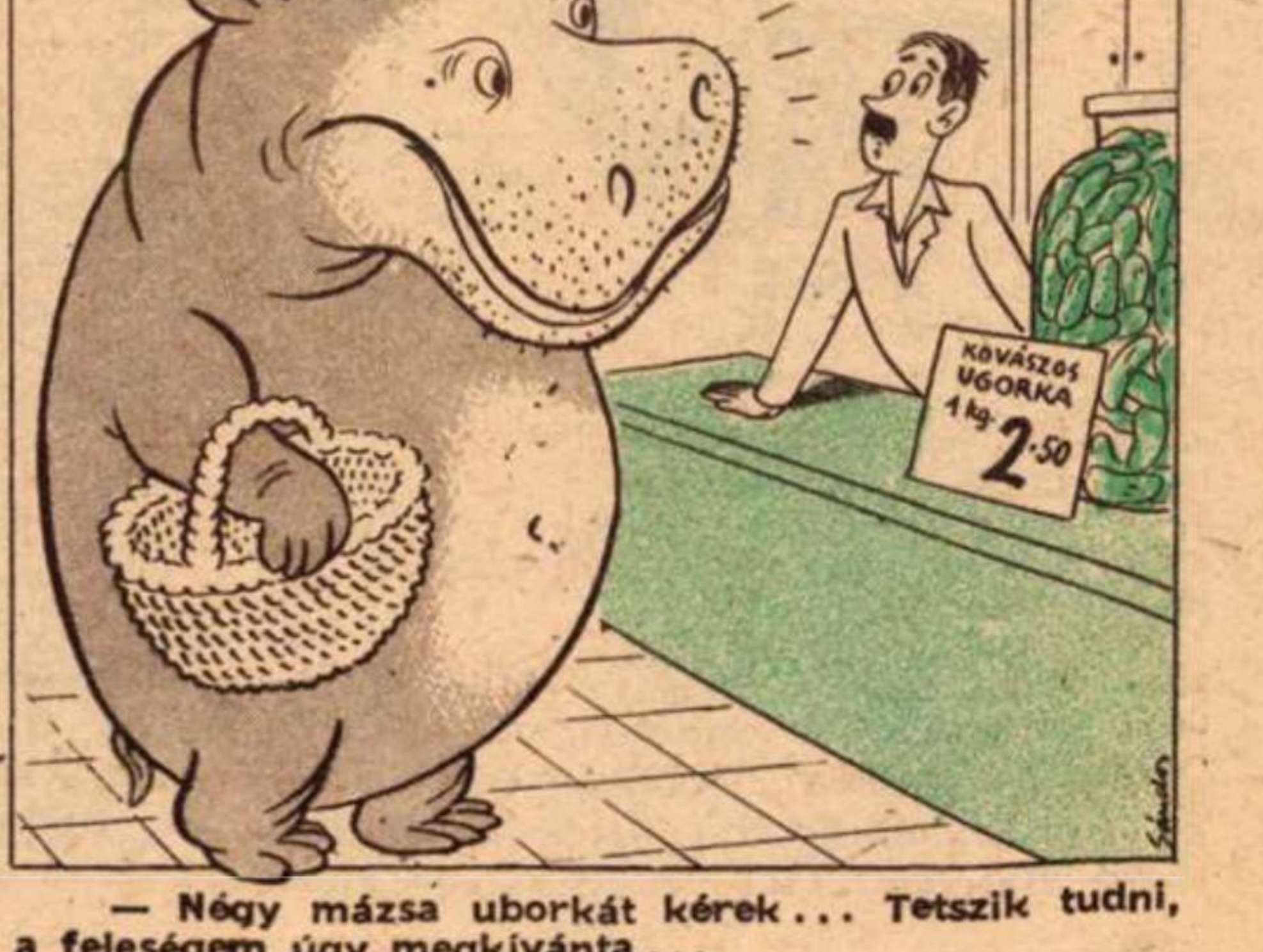

— Négy mázsa uborkát kérek… Tetszik tudni, a feleségem úgy megkívánta…

Ludas Matyi a HUNGÁRIA *vegyiműveknél*

Vegyszerek között

A főváros szivétől egészen messze, körülbelül ott, ahol a közismert kurtafarku malac túr, terül el a Hungária Vegyiművek. Zöldség- és karalábéföldek közé ékelve gyártanak itt mindenféle vegyszert, annyi mindenfélét, hogy az egész Ludas Matyit nyugodtan teleirhatnám vele. Ez biztosan nagyon érdekes lenne, de vannak, akik másra is kiváncsiak és ezért aránylag szűkszavu maradok.

Annyira azonban nem ragaszkodom a szűkszavúsághoz, hogy el ne áruljam, — itt készül az országban található legjobb minőségű enyv is. Csontból vagy bőrből, de méghozzá milyen korhadt, vacak, oszlott, foszlott bőrből és csontból alakul ragyogó, finoman ragadó, cipőt, papirt, fát ragasztó enyvvé az említett trutymulék. Nagy kádakban gondos szakácsnő módjára gondos főzőmester főzi együvé a bőröket s a tetején aranyló zsirfolt láttán, ha nem tudnám, hogy mi fő itt, azt is hihetném, hogy itt készül az Ujházi tyúkhúsleves. Azonban semmiféle nyálbirizgáló húsleves nem készül itt, ellenben itt készül a bogarakat birizgáló HCO is. Rögtön el is árulom, mi az a titokzatos HCO. Egyszerű a dolog, —a HCO azonos a növényvédő vegyszerekkel. A kolorádó- és a cserebogár negyvenkétfokos lázban lebeg, ha megtudja, hogy HCO-val fogják őt szerencséltetni s miután megkóstolta, csendesen elhalálozik s legfeljebb ha a Truman mond rá egy miatyánkot.

Aztán itt készül a… itt készülnek arra is, hogy az élüzem-jelvényt időtlen időkig megtartsák. Mert a Hungária bizony élüzem. Ez azonban nem tart vissza attól, hogy a csupa jó mellett, ha nem is csupa rosszat, de mégis írjak valamit a döccenőkről, a további jó munka akadályairól is.

Kezdjük talán a gyáronbelüli munkanélküliséggel. Vannak egyesek, akik úgy gondolják, hogy a kártya lebélyegzésével bőségesen érdemet szereztek arra, hogy a hó végén fizetéssel távozzanak. Ha valaki krinolinban pompázná végig a Váci-, vagy bármilyen utcát, kinevetnénk, idejétmultnak tálálnánk. Hát a gyáronbelüli munkanélküliség, bár inkább szomorú, mint nevetséges, de idejétmultnak egész biztosan idejétmult.

Aztán az is fura, hogy az adminisztrációnak eszébe se jut hozzá kukkolni, hogyan és mi készül a gyárban. Ir, számol, ír, számol, a derék adminisztrációs, ugyan mit érdekli őt, hogy fogkefét, kecskesajtot, esztergapadot, vagy éppen vegyi dolgokat gyárt az üzem.

A DISZ, az MNDSZ? Hát körülbelül a DISZ olyan jól dolgozik, mint az MNDSZ, az MNDSZ olyan jól dolgozik, mint a DISZ. Jónak sem a DISZ, sem az MNDSZ munkája nem-igen nevezhető. Majd… majd talán, ha az emberi kéz által noszogatott szél elfújja a hibákat.

Elkeskenyedni azért nem kell, hiszen biztos, hogy nem véletlenül élüzem a Hungária s ha a régi tulaj, az a bizonyos jó Shermann úr látná, mi lett régi üzeméből, az irigységtől sárgább lenne, mint a hajdanfőzött enyve.

—n

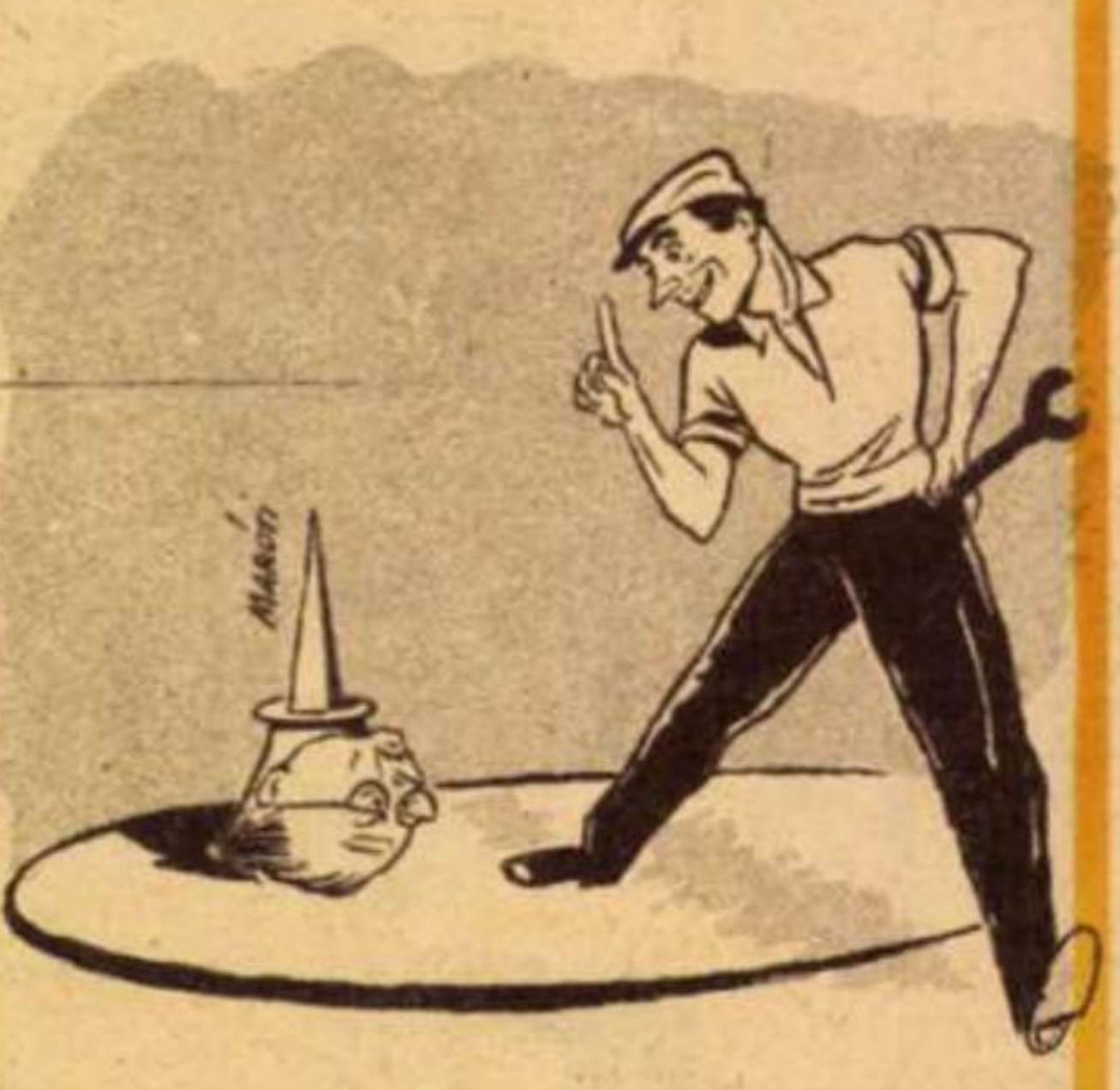

— Ha a fejére áll, mint a jancsiszög, akkor is készen leszünk augusztus 20-ra! — mondogatják a dolgozók Maróti főmérnöknek, aki csak októberre vállalta egy üzemrész beindítását. Biztosan tudjuk, hogy készen is lesznek!

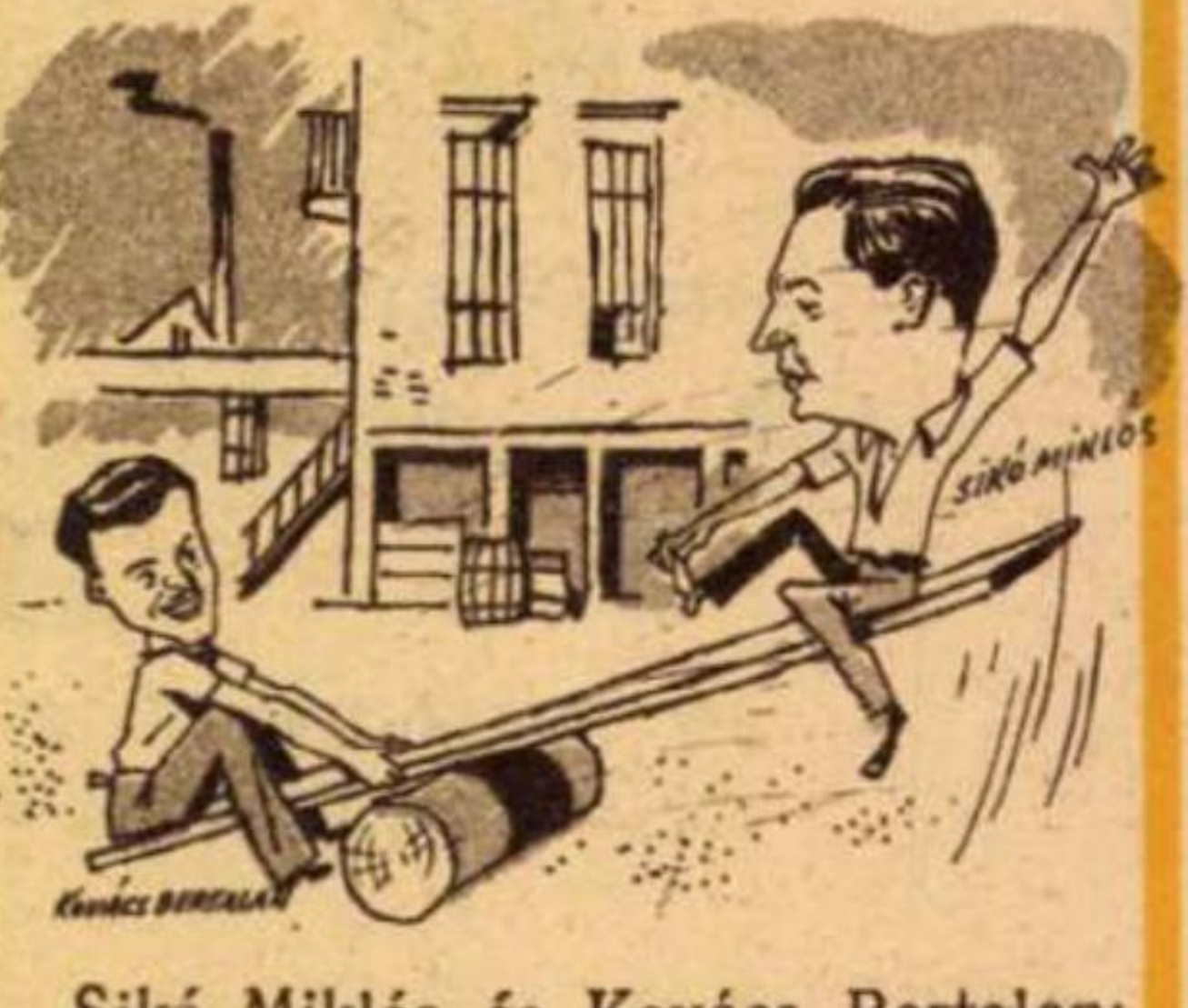

Sikó Miklós és Kovács Bertalan: a két rivális. Mindketten sztahanovista főmérnökök. A júniusi versenyt még nem értékelték ki, de mindketten igényt tartanak a győzelemre. Kovács Bertalant tisztelői a poloskák rémének nevezik. Ő gyártja a rovarirtószereket.

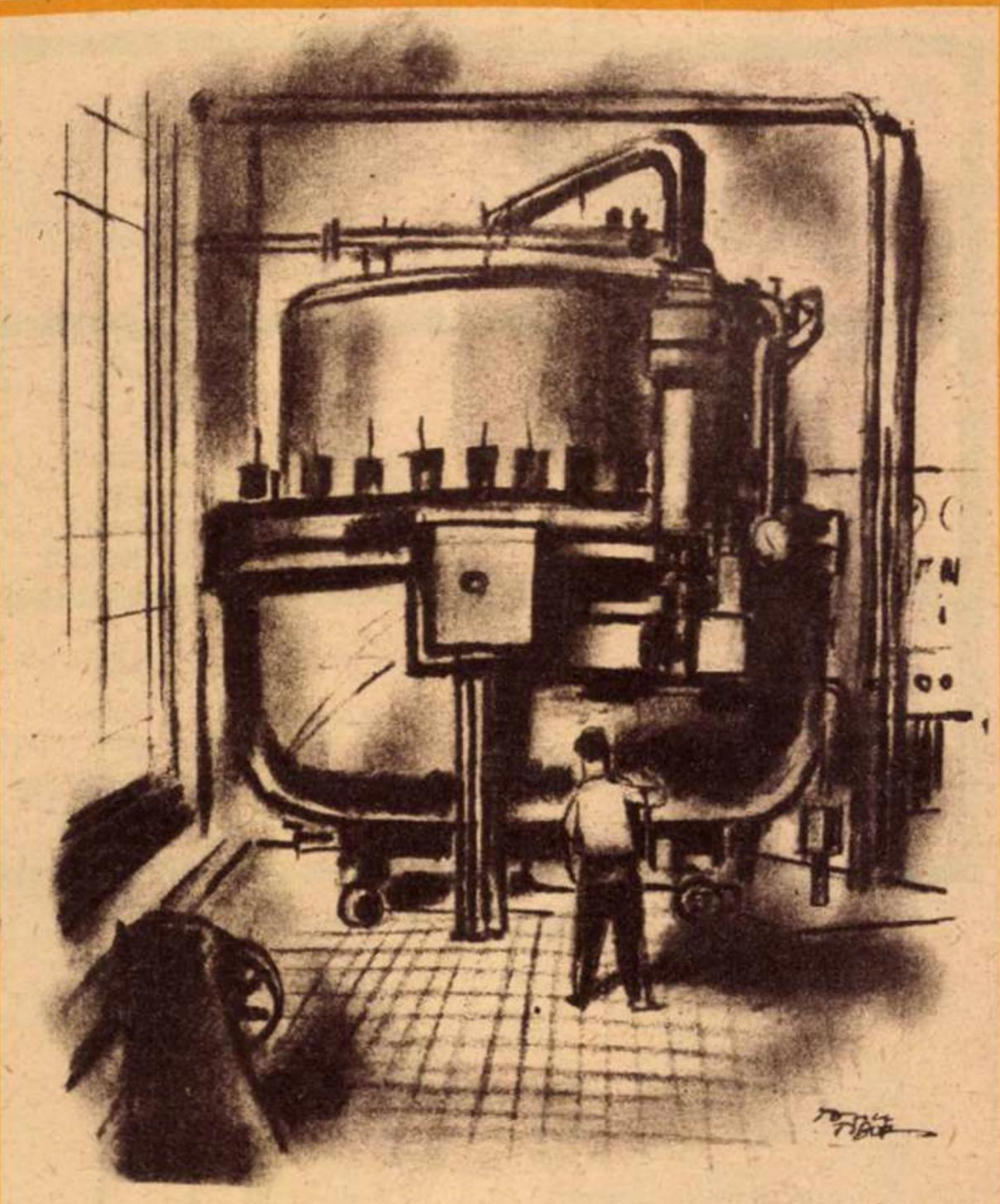

* Ez a hatalmas gép a Vegyiművek 10.000 amperos óriási higanygőzös áramátalakító készüléke.

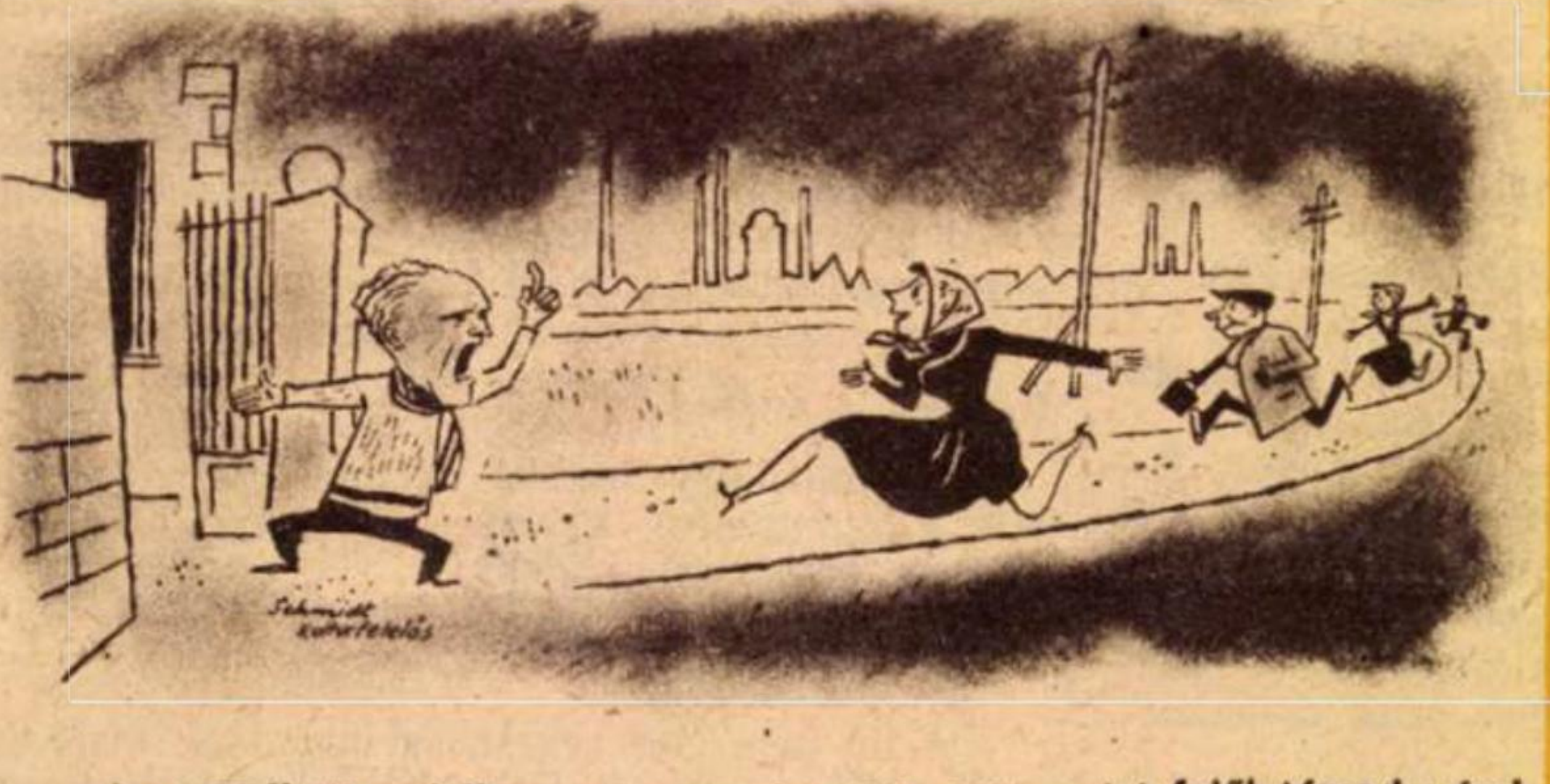

Az erzsébeti prériken még éjszaka van, csak kelet felől támad némi halvány világosság. Ilyen korán a dolgozók még édesen alszanak. De nicsak, a távolból itt-ott feltűnik néhány rejtélyes alak.

Kik ezek és miért loholnak a homályban a gyár felé? Gyanús, felettébb gyanús.

Aztán felismerjük őket. A kultúrcsoport iramodik a gyár felé.

— Minek? Vajjon minek?

— Próbálni.

•

Részint buzgóságból, részint helyhiány miatt van a hajnali próba, mert reggel mégis csak akad egy zugocska. Mikor kint jártunk a Hungáriában, állítólag a szabadságharcos teremben folyt a próba. Nosza, határoztunk, meglátogatjuk őket.

A szabadságharcos teremben DISZ-gyűlést tartottak, a kultúrosok sehol. De elküldtek bennünket az ÜB-be.

Az ÜB-ben az MNDSZ értekezett. Tovább irányitottak bennünket az MHK-csarnokba.

Az MHK-csarnokban a szabadságharcosok lődöztek éppen. Menjünk a DISZ-szobába, ott folyik a próba, — mondták.

A DISZ-szobában ÜB-ülést tartottak. Az MNDSZ-otthonba robogtunk. Csalódtunk. Mentünk visszafelé. Útunk egy üres vasúti kocsi mellett vitt el. A kocsiból hangokat hallottunk. Hah, kik bújkálhatnak a kocsikban? Gyanús, felettébb gyanús! Aztán közelebb léptünk és… és… felismertük őket. Fel. A kultúrcsoport gyűlt itt össze.

Hát így állunk a Hungáriában a helyiség- és kultúrpróba-ügyekkel.

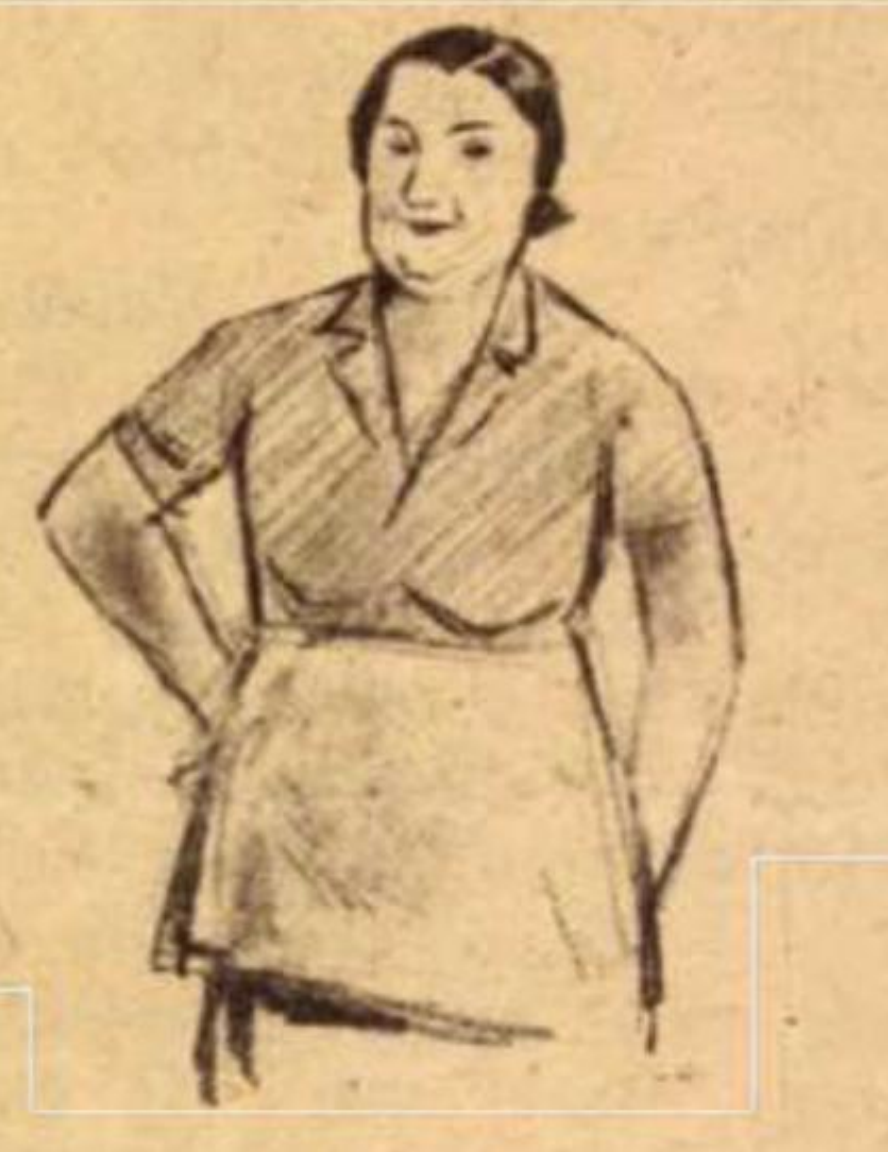

Eck Lajosné, az enyvgyár vágóműhelyének csoportvezetője. Valamikor a legjobb vágó volt, pillanatnyilag az a gondja, hogy minél több legjobb vágója legyen csoportjának.

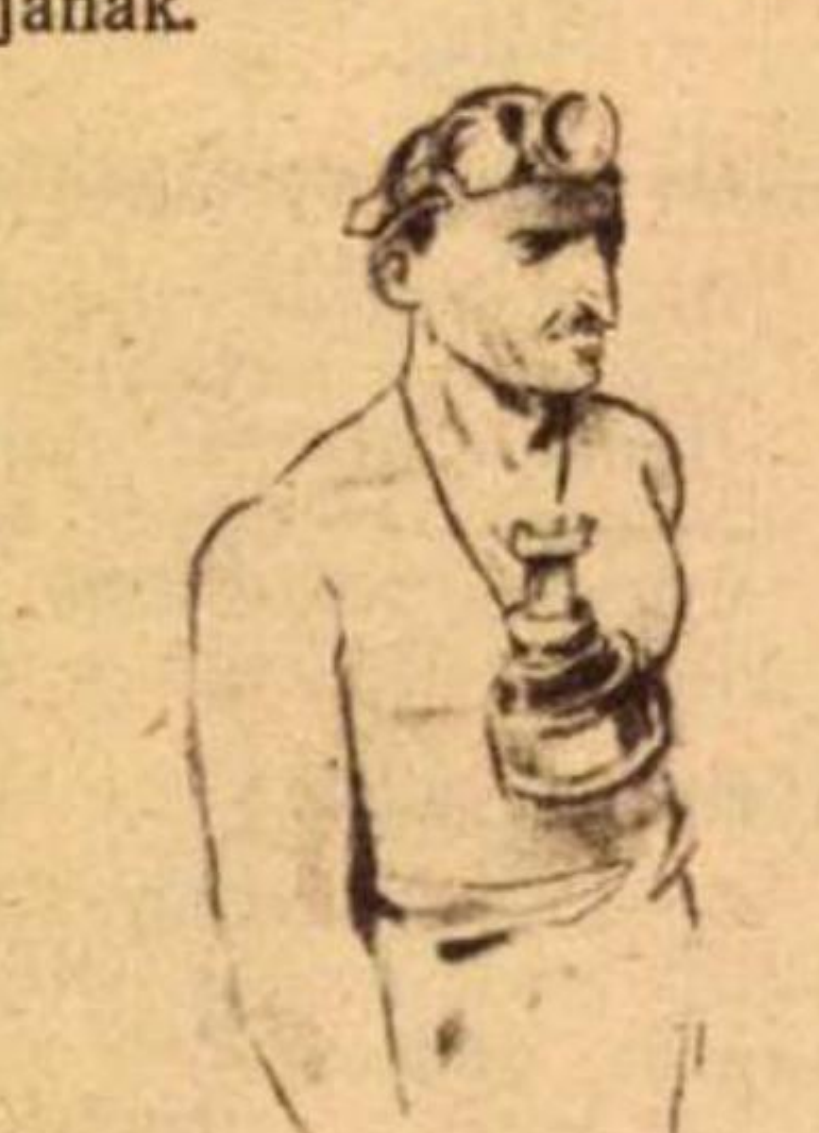

Stróber Mihály gázmaszkban végzi veszélyes munkáját. A maszk megszelidíti a gázokat, a gőzöket és Stóber elvtárs nyugodtan haladhat a magas százalékok felé.

Miért nem tőlük veszi a példát?

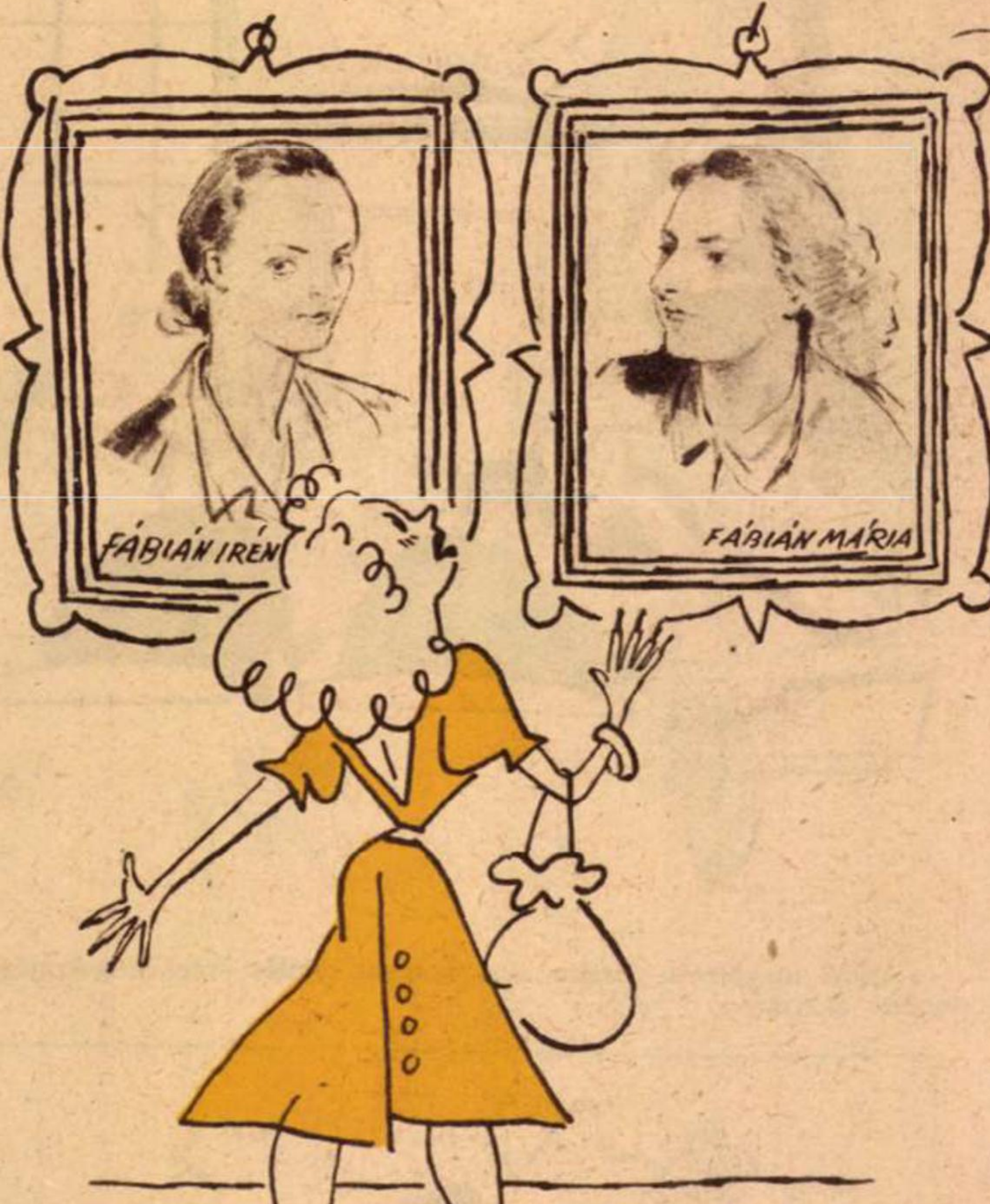

A Hungária Vegyiművek közismert Lizájának, aki ahelyett, hogy jól dolgozna, nem sajnálja bőven használni a rúzst, púdert, kölnit és körömlakkot, azt tanácsoljuk, kicsit szolidabban bánjon a rúzs, púder, kölni és körömlakk használatával s próbáljon a gyár kiválóan dolgozó ifjúmunkásairól példát venni.

Az elektrikus ébresztője

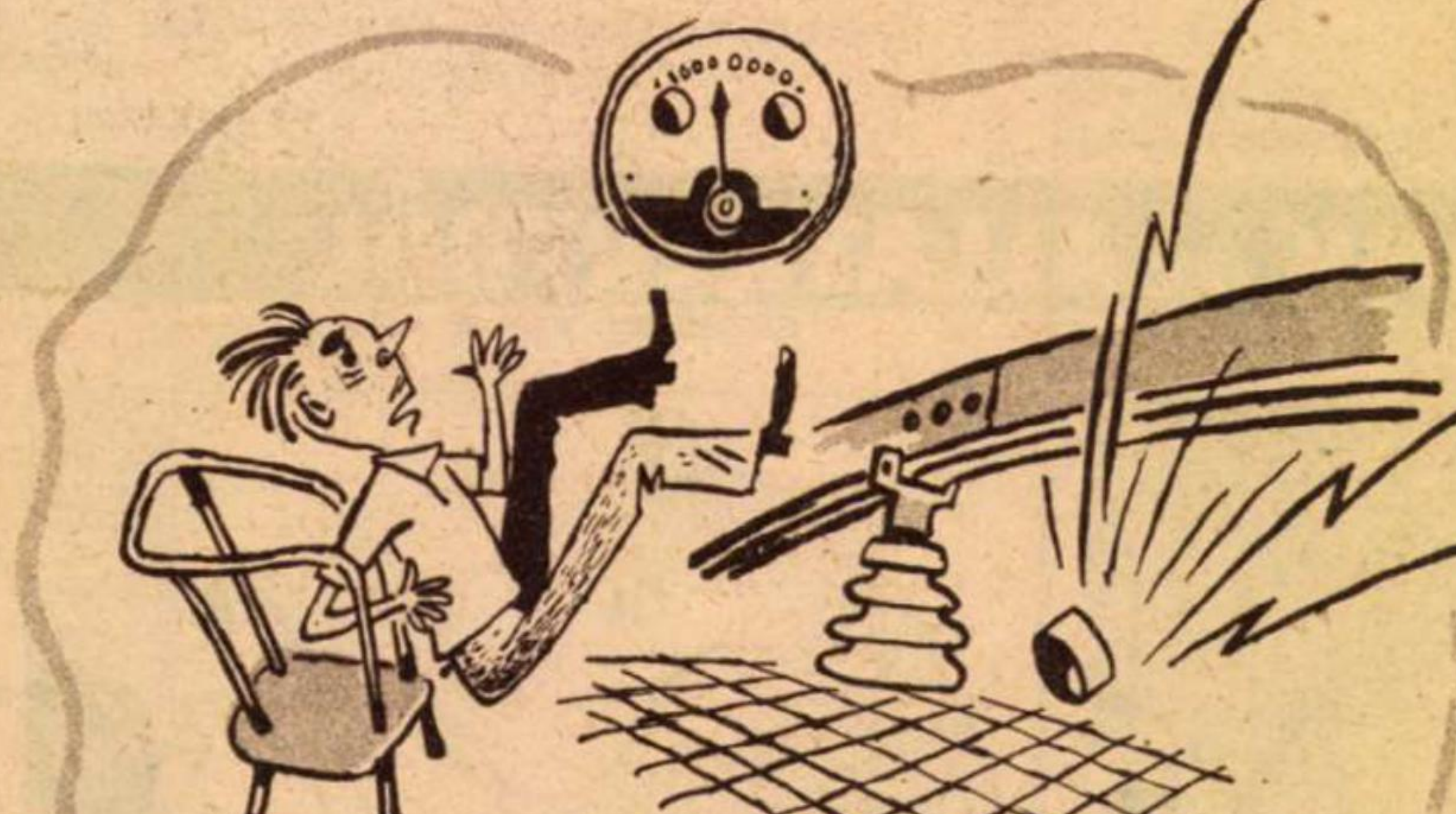

Ha az áramerősség valamilyen oknál fogva csökken, a gyüjtősinre helyezett padlópasztás doboz, amelyet a gyüjtősin mágneses mezeje fogvatart, lepottyan a padlóra és hangos csörömpöléssel ébreszti fel a szunnyadozó ügyeletest. Véleményünk szerint az újítás praktikus, de még célszerűbb lenne, ha az ügyeletes ébren maradna.

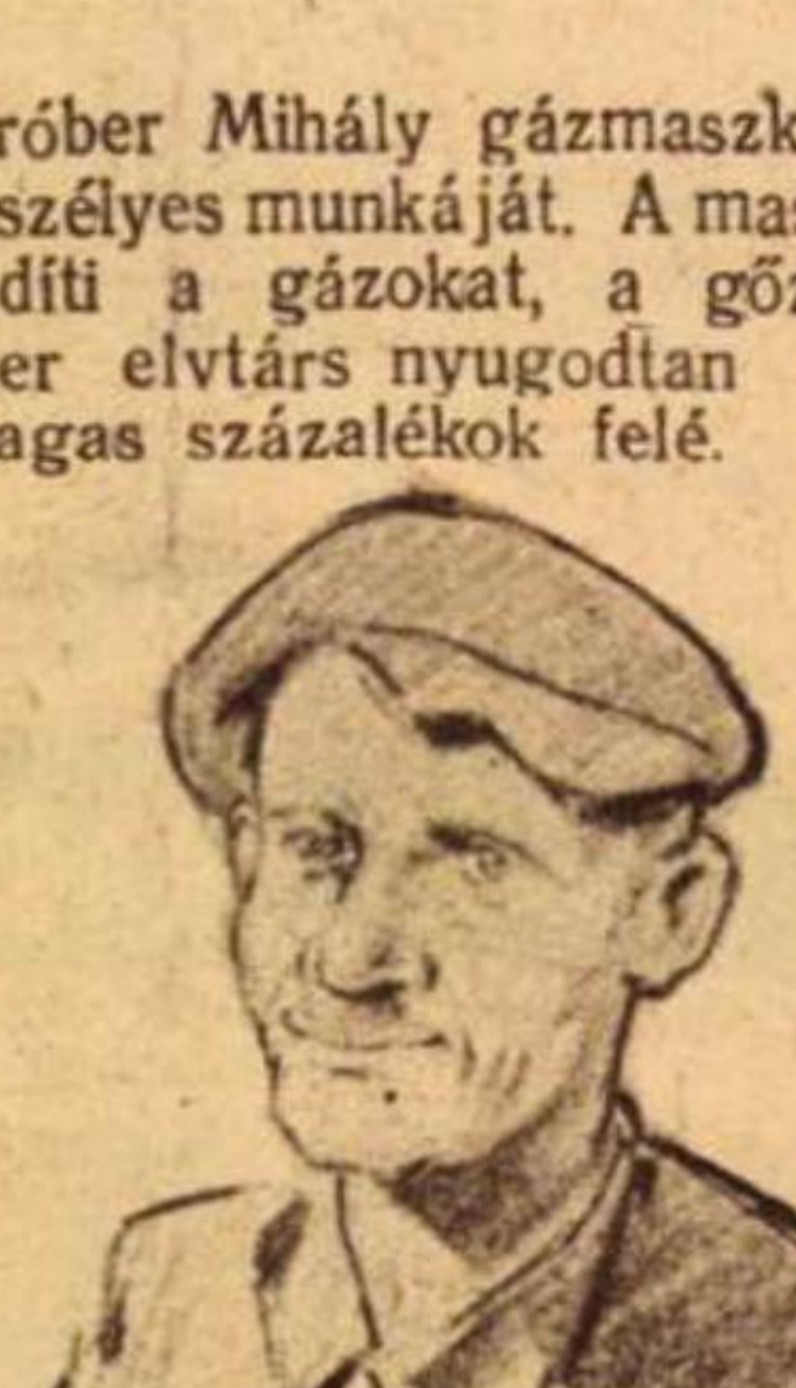

Hán Miklós, az enyvgyár főzősztahanovistája.

Jövő héten: a VÁCI FORTE *gyárban*

Figyelem: tanulságos!

Az egészség nagy jótéteménye, a penicillin alapanyaga is a Hungária Vegyiműveknél készül. De nem mindenki szolgálja munkájával a dolgozók egészségét, jólétét. Volt magasrangú katonák, rendőrtisztek, csendőrök szivárogtak be a gyárba és úgylátszik, hathatós támogatóra találtak, mert alig melegedtek meg, máris magasabb munkakörbe kerültek. Csak néhány hét telt el — és, ha a dolgozók körülnéztek, igen fontos, felelős posztokon olyan embereket láthattak, akik távolról se óhajtották a többtermelést, népi demokráciánk megerősödését.

Az éberség hiányának mi lett a következménye?

Egy kis csavar — nem tudni honnan, mert ilyen méretű se a gépben, se a környéken nem található — belekerült a penicillin-alapanyaggyártó automatába. Belekerült és dolgozni kezdett. Először csak két alkatrész tört össze. Az automata recsegett, ropogott. Kiáltani szeretett volna, hogy: — Segítség, tönkretesznek! — de hangjára, úgy látszik, senki sem figyelt. A gép gazdájának „egyéb dolga" akadt. Hogy az „egyéb dolog" mi volt, arra csak később jöttek rá. Csak akkor, amikor már tizenöt perce törte-zúzta a kis csavar az automata finom alkatrészeit. Akkor pedig rájöttek arra, hogy a dolgozónak, akinek a gépénél lett volna a helye, sürgős dolga akadt a műhelybe beosztott két horthysta százados és egy volt rendőrtiszt társaságában.

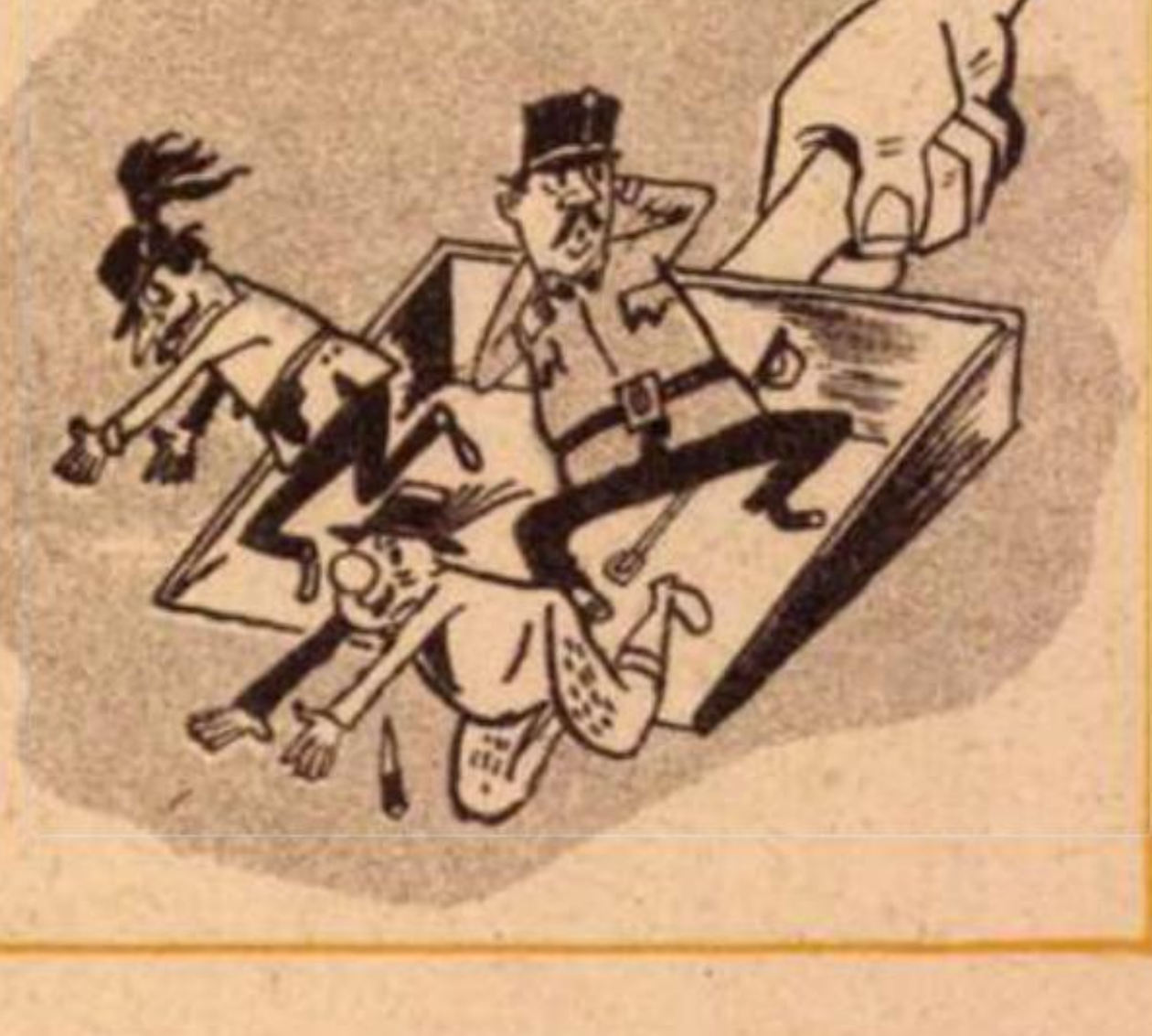Reméljük, hogy az üzem vezetői levonták a tanulságot és használt veszik e szemétlapátnak, melyet ezennel szívesen felajánlunk!